

Sultz Sándor

HALLGASD A TENGERT!

HALLGASD A TENGERT!

(hangjáték két részben)

Szereplők:

Mina
Lucy
Dracula
Jonathan
Renfield
Van Helsing
Öregasszony
Részeg
Az Úr szava

A szöveg Bram Stoker „Dracula válogatott rémtettei” című regényéből,
Bartos Tibor fordítása alapján készült.

*A játék ideje alatt többnyire a tengert hallani. Most csendes, lassú hullámokat,
mint dagálykor fövenyen.*

*A kurzívban írt szövegek valamilyen módon mindig elemeltek. Vagyis nem
evilágiak. Mint most.*

DRACULA: *Még magad alszol
Még mást ölelnél*

*Még mit sem sejtessz
Ki ér majd szívedhez.
Még magad alszol...*

Magányos sirály rikolt.

MINA: Bájos Lucym! Törődés a segédtanítónők élete. Ennyivel menthetem levelezésünk akadozását.

LUCY Minám! Én minden nap írnék neked. Ehhez igenis a te válaszaid hiányoznak csak...

MINA Bár lehetnék veled a tengerparton, hogy együtt építhetnénk légvárainkat! Nekem azonban a teendőm tenger. Ehhez hozzájárul a gyorsírás tanulása is.

Elhatároztam, úgy hasznosítom magam Jonatán oldalán, hogy amit tollba mond, azt majd lejegyzem neki.

Mint leendő ügyvéd, eleinte biztos szüksége lesz rám, mint titkárnőre. Ezért szorgalmasan gyakorlom a gépírást is.

LUCY Különben üdülni itt kellemes, sokat járunk képtárakba, sétálni, lovagolni. Képzeld! Egy bodor fiatalemberről meg rólam pletykálnak! Sajnos ez kacsa. Ha ugyan nem Mr. Arthur Holmswoodot nézte valaki bodornak. Haha. Na, nem a haja sűrű. Sűrűn megfordul nálunk. Diskurál a mamával... Mama általában jól van. Csak gyakran elfárad. Jaj, az a gyenge szíve...!

MINA Jonathan erdélyi útjáról feljegyzéseket készít. Ha utánad utazhatok, magam is szeretnék naplót vezetni. Amikor hazatér, megmutathatnám Jonathannak.

A közelben háromnegyed órát üt egy templom harangja.

LUCY Találkoztam ellenben valakivel, aki téged érdekelne. Ha nem ígéretted volna el Jonathannak...Bár tudod, csak kacagok!

MINA Tőle egyébként néhány szép, aztán egy kissé különös hangulatú levelet kaptam. Tudatja, jól van, és egy hét múltán visszaindul. Szívrepesve várom!

LUCY Jó családból való, módos, jóképű. Egyszóval ragyogó parti. Hozzá még okos és eszes is! Képzeld! Na de, tudod...

MINA Milyen érdekes lehet idegen országokban utazni! Vajon együtt is-már-mint ő meg én- bejárhatjuk-e majd a távoli Erdélyt? A templom harangja az éjfél háromnegyedét üti éppen. Csókol szeretettel: Minád.

LUCY: Képzeld! Huszonkilenc éves létére egy egész elmeegógyintézetet igazgat! Határozott és rendíthetetlen nyugalmú. Szinte látom, mennyire ura a betegeknek. Velem az a furcsa szokása, hogy merőn tekinget belém. A gondolataimat fürkészi? Nekem sminkem van! Ne már a szememet!

DRACULA *Még magad alszol*

Még mást ölelnél...

LUCY Talán olvasni is képes bennem? Csak nem? Bár rólam, tőlem nagy újságokat nem tudhat ki. Én az én titkaimat a tükrömből látom. Nézem magam. Ennyi. Sajnos csak ábrándjaim vannak. Na jó, egy titkom azért mégis akad...

DRACULA *Még mit sem sejtessz
Ki ér majd szívedhez...*

LUCY Már biztos sejtetted az igazságot. Nem is akartam takargatni sokáig, hiszen együtt neveltünk, sírtunk és megosztottuk legfurcsább álmainkat is gyermekkorunk óta. Ezért most, ha már kiböktem, hadd tárom ki a szívemet! Arthur...

DRACULA: *Majd fohászkodik, hogy a józan esze el ne hagyja. Hol a már a biztonság és minden biztosítéka? Szemtől szembe a tébollyal.*

MINA: Lucym! Miközben rád gondolok, és irigyellek, mennyire jól érezheted magad a tenger partján, újra és újra elolvasom Jonathan utolsó, kissé bizarr levelét, amiről már beszámoltam neked, és amit egy postakocsin írt, útban valami erdélyi grófhhoz. Most újra nekilátok:

MINA ÉS JONATHAN HANGJA EGYÜTT

Felszállt a reggeli köd, s a nap már magasan jár a zegzugos szemhatár felett. A messziség itt összemos nagyot a kicsivel. A korai időpont ellenére álmos nem vagyok.

JONATHAN A háziasszonyom babonásan óv az úttól. Botorság. Mikor felszállok, a postakocsis még nem ül a bakon, hanem azt látom, hogy az én teltkarcsú szállásadómmal beszélget. Nyilván rólam, mert közben felém forognak, és a ház előtti patkák ülnökei, tekintélyes férfiak, szintén engem bámulnak a fejüket csóválva, keresztekvetve, többnyire sajnálkozóan. Egy-egy lehetetlen hangzású szót többször is suttognak. Ezért loppal előhúzó a szótáramat. Nem lettem sokkal okosabb.

MINA "Eordeog: sátán, a lakása a Pokol. Stregoica: boszorkány; bubanec, grobnik, vlaholak, drakusz, prikolics: vérszívó, avagy vámpír."

JONATHAN Talán többet megtudok majd a gróftól. Nyilván művelt elme; a hibátlan angolsággal fogalmazott leveleiből következtetek erre. Valahol még feladom ezt a levelet, mielőtt Dracula várába érnék. Egy hét múlva talán már otthon...

MINA "Ölel a te Jonathanod."

Reinfield tébolyult röhögése, közben:

RENFIELD Renfield legyet eszik. Renfield legyet eszik!

Ötödszörré lassan lecseng.

LUCY: Minuskám! Azt mondják, az áldás is csőstől jön- hát igaz! Szeptemberben leszek húsz éves, a mai szent napig a kezemet nem kérte meg senki, és tessék: ma három kérőm is akadt! Három férfi egy napon, gondold meg!

Ha így haladnék...! Akkor az egy héten, vagy hónapon belül...Negyvennégy!? Húha! Egy év? London, Anglia és talán az egész Brit Birodalom valahány partiképes lovagja a térdem előtt esdekelne?

Igen!

Vagy nem? Nem is tudom. Haha.

REINFIELD *A légy élet! A légy élet!*

A tenger háborog.

LUCY De félre a hiúságot! Köztünk, akiknek a fejét hamarosan bekötik, nagyobb ambícióknak nincs helye.

Akkor tekintsük őket sorjában, drágám, ahogy kezdtek szállingózni.

Az első mindjárt ebéd előtt. Említettem már Seward doktort, a tébolyodottak erős akarátú igazgatóját? Hát most is nyugodt volt, legalábbis annak mutatkozott, bár zavarában kétségtelenül ráült a selyem cilinderére. Aztán némi izé, meg ő, meg ugyebár, ma is remek időnk van után benyúlt a zsebébe, és egy szikét vett elő. Ez...normális dolog? Nos, két ujjá közt a szikét forgatva vallott szerelmet. A frász jött rám. Sajátos fészkelődése ellenére egyenesen beszélt. A szívébe zárt rövid ismeretségünk során. Eszményi élettársat sejt bennem. Egy dilidoktor. A cilindere és a szikéje miatt eddig a kacagás könnyeivel küszködtem, ám most tényleg sírva fakadtam. Akkor tapintatosan megkérdezte, vajon idővel, ha most nem, viszontszerethetném-e. A fejem ráztam. A doktor, mint aki maga se érti, hogy került az elő, a szikét zakója zsebébe visszacsúsztatta. Majd habozva feltette a kérdést, szabad-e a szívem egyáltalán. Ó, nem! Ennyit kellett csak rebegnem. Ő máris felpattant a cilinderéről, mélyen a szemembe próbált nézni, aztán megragadta mindkét kezemet, szerencsét kívánt azzal, hogy személyében mindenképpen igaz barátokra számíthatok mindig. Én meg csak sírtam, Minuskám, bogaram, mert boldogtalanságomban is oly szerencsétlen vagyok, hogy meg kellett őt bántanom.

DRACULA: *Még nem rólam álmodsz
De már baljós árnyat látsz ott
A lelked mélyén.
Már...*

LUCY: Második számú kérőm ebéd után futott be.

Amerikai fiú, texasi. Szemre olyan fiatalos és üde, hogy el se hiszem neki, mennyi felé forgott a világban, és milyen históriákba bonyolódott. Most értettem csak, minek meséli meghökkentő úti történeteit annyit : imponálni akart. Arthurtól soha nem hallottam egyetlen kalandját se. Miért? Mert amilyen tapasztalt férfiú, tudja, hogy mi nők azért megyünk férjhez, mert azt szeretnénk, ha a férfi megóvna bennünket saját félelmeinktől. Hiszen a lelkünk mélyén annyi baljós árny gomolyog!

Ostor csattan. A lovak felnyihognak. A postakocsi nagyot nyögve indul meg.

JONAHAN Végre elindul a postakocsi.

LUCY A texasi azonban kalandjait oly jóízűen,
csattanósan meséli, hogy így a félelem méregfogát
kihúzza belőlük.

Meglehet, végzetes lépésére éppen azzal bátorítottam, hogy
soha nem tudtam betelni hetvenkedéseivel. Leánykérése így hangzott:

"Nem is állítom, Lucy kisasszonyka, hogy én volnék méltó
apró saruja szíját megoldani, de amíg az igazi megjön, maga csak álldogál a
lámpásával addig, amíg a saruba a lába bepállik. Kiskegyedet nyíltszívűnek
ismertem meg, ezért most mondjon szénát vagy szalmát!"

JONATHAN Kocsisunkkal kézzel-lábbal megegyezek, hogy legkésőbb holnap reggel
útjára bocsátja ezt a levelet, valahonnan Bukoniváról. amit most mégis csak
kényszeresen folytatok.

LUCY Jaj, Minuskám, miért, hogy e nemes lelkekre mi valójában nem is vagyunk
méltók? És miért, hogy ezt a férfiak nem képesek megérteni? Hiszen mi csak
kisleányok vagyunk, és maradunk, ha száz évig élünk, akkor is. Persze sírva
fakadok másodszor is menten. Mért nem mehetünk mi háromszor is férjhez, ha
három ennyire csodás férfi kér? Akkor nem kellene fájdalmas kosarakat
kiosztogatni.

MINA: Lucym! Amíg te arról ábrándozol, hogy a Brit Koronagyarmat
összes hercege, lordja és dilidoktora a lábaid előtt hever, nem is szólva Amerika
dúsgazdagabb kalandorairól, számomra csak Jonathanom utolsó levele jut.
Megint csak őt olvasom. Kusza, furcsa sorok:

*A postakocsi haladásának monoton zajai. A háttérben egy öregasszony a
"Hiszekegyet" zsolozsmázza.*

MINA ÉS JONATHAN HANGJA EGYÜTT

Mivel szinte rád gondolok mindig. Bocsásd meg, ha néha ugrik-huppan egy-egy
betű, elvégre nem Londonban ülök a Piccadilyn egy
fiákerben. Balsejtelmeimről elfeledkezem...

JONATHAN Amint e bájosan szép tájba belehatolunk. Ámbár ha pontosan érteném
útítársaim nyelvét, azaz mindenféle nyelvét, rémlátomásaikat nem könnyen

tenném a fülem mögé. Zöld erdei lankáknak robogunk, meredeken emelkedő hegyek lábánál tanyaházak néznek ormukkal az útra. Gyümölcsfák példátlan sokasága virágozik. Sebesen gördülünk a bakhátas úton. A hegyek lábán túl a Kárpátok gerince vonul méltóságosan. A délutáni napfény elénk tárja káprázatos színeit. A bércek árnyékában mélykéket és bíbort. Zöldet és barnát a gyep meg a sziklák találkozásánál. Itt-ott, ahogy a nap alászáll, vízmosások csillogása tetszik elő. Isten Trónusához érünk, ahogy az utasok magyarázzák, és keresztet vetnek.

MINA

"Furcsa, hogy errefelé a népek szinte folyvást magukra kérik Jézus áldását."

Az öregasszony "Hiszekeggye" jól hallhatóvá erősödik, aztán visszahalkul. Metsző szél fütyülése, alatta a lovak patáinak és a postakocsi kerekeinek hangja.

JONATHAN

Lement a nap. Már alig látom a betűket. Erősen hűvösödik. A sötétség a hágónak emelkedő út mentén mintha a mind sűrűbb tölgyesekből, bükkösökből áradna. Metsző a szél. Partnak tartunk. Le akartam szállni, hogy a lovakat gyepplőszáron vezessem. A kocsis visszaparancsolt. Valami olyasmit magyarázott:

MINA "Gyalog járni erre nem tanácsos. A kutyák igen acsarognak."

JONATHAN

És, amit nem biztos, hogy jól értettem, arra célzott, hogy amíg a grófnál talán "végső nyugovóra" térek, úgyis lesz velük találkozásom. Meg valami toportyánokról mesélt, és egy sötét lelkű emberről, meg valami kék lidércfényekről, amelyek oly holtak teteméből erednek, akik nem megszentelt rög alatt várják a Végítéletet.

MINA

Erre a többi utas is hadart Jonathanomnak valamit, és a kedvesem a hangjukból, a szemükből megint szánakozást, vagy babonás félelmet vélt kiolvasni.

JONATHAN

Furcsa népség ez. Szép némelyik, ám a többségük mégis inkább golyvás.

MINA

Végre megnyílt előttük a szoros keleti torka, úgy vélte, sötét felhők tornyosulnak az utasok feje fölé. Jonathan meregette a szemét, hogy...

JONATHAN Mikor pillantom meg azt a hintót, amit...

DRACULA *Amitől álmában szűköl az, aki épp azt pillantja meg.*

MINA Amit Dracula gróf küld elé.

JONATHAN

A postakocsi megáll, várakozik. A hintó késik. Végre a kocsis megunja, indulna tovább. Útitársaim megkönnyebbülve dőlnek hátra. Szólok a kocsisnak, még befejezem ezt a levelet, és kiszállok. A kocsis ismét megtiltja.

MINA

"Most jönni velem Bukovinára. Az úrra nem várni a hintó. Ez lenni az úr szerencséje."

A lovak nyihogása, horkantásai. Ordítózás, visítózás.

THAN

Vitatkozni szeretnék vele. Ám a lovak ágaskodni, bókolni kezdenek. Az utasok sivalkodnak.

Drága szívem! Most zárom a soraimat. Remélem, a gróf úr hamar aláírja a szerződést megvásárolandó londoni ingatlanját illetően, és egy hét múlva...Ölel ismét: J.

LUCY: Ejnye, majd a hármas számú kérőmet elfelejtem?

No, ki az? És mit írhatnék róla? Jelenetnek ez a leánykérés, hmm, kissé zavaros volt. Jött be a szobámba, és egymás karjában voltunk máris. Csókot csókra halmoztunk. Nem tudom, mivel szolgálom meg ezt a nagy boldogságot, de majd igyekszem.

DRACULA: *Még nem telt ki a Hold
Nem úszott lényem az éjre
De már remegsz a vágytól
Eljössz hozzám, jöszte végre.*

A háttérzaj visszatér a tengerhez.

MINA: Lucy várt az állomáson. Fiákerbe ültünk. Ott egy borzasztó álmáról mesélt szinte vihogva. Ámulva néztem, mi ebben a rémségben a vicces?

A hullámvész felött magányos, éles hegedűszó, miközben Lucy vihogva-kacagva meséli az álmát.

LUCY: A vár. Nem is vár, inkább kísértet járta rom. Ott él rabságban az a férfi. Bolyong. A tiltás, amit a rabtartója zord törvénybe fogott, az eszébe jutott ugyan, most mintha azonban az engedetlenségében örömelet lelte volna. Vagy a nehéz álmoság makacsolta meg? Csábította a holdvilág is, meg a szabad messziség, ezért hamarjában úgy határozott, hogy nem tér vissza árnyék nem járta lakosztályába, hanem ott alszik el, ahol a régi hölgyek üldögélték le az életüket, és a háborúban járó férfinép után sóhajtozva dallal könnyítettek a szívükön. Egy teremben tartózkodott, ahová belépnie se lett volna szabad annak a férfinak.

Lucy annyira kacag, hogy nem képes folytatni a történetet.

MINA: Szállodai szobám ablakából igézetes látvány fogad. Az Esk patak szűk szurdokban siet a tengernek, majd kitárul, és a patakon hosszú völgyhíd ível át. Mintha gólyalábai messzibbre helyeznék a völgy túlsó felén a...

Lucy csapja ki Mina ajtaját, ugyanúgy vihogva folytatja.

LUCY: A rab férfi egy keveretet húzott kijjebb egy sarokból, hogy fektéből is ellásson délnek és keletnek, és a porral mit sem törődve leheveredett.

MINA: A város fölött az apátság romja. Kísértete egy fehér asszonynak nevezett tünemény, kit Walter Scott verselt meg magának. Mondják, alakját néha látni éjfelen. Lejjebb, a városba vezető úton a plébániatemplom, körülötte a temető.

Csupa régi sírkő. Kies hely az. Annyira elnyúlik az öböl fölé, hogy a széle egyre szakadozik, sírkövei olykor lezúdulnak a mélybe, és ott hevernek a parti fövenyen, mintha várnának valamire, vagy valakire. Magam is kijárok majd közéjük gyorsírás gyakorlataimmal.

LUCY És akkor az a férfi...

MINA Hagyjál már békén, Lucy!

Lucy most "kísérteties" hangon.

LUCY: Érezte, nincs egymagában. Pedig csak a saját léptei nyomát láthatta a padló porában. A holdfény körében mégis három fiatal hölgyet...pillantott meg? Csak álmodhatta őket. Mert hiába világított mögülük a Hold...

Renfield eszelős vihogás közben.

RENFIELD *Renfield legyeket fog! Renfield a legyekkel pókokat etet! Renfield pókot eszik. A pók az élet!*

MINA: A temetőben a látvány úgy meghatott bennünket, hogy egymás kezét fogva hallgattunk sokáig. Aztán megint Arthurról rajongott ez a kis drága. Közelgő házasságukról álmodozott. Nekem nem csak az ő boldogsága és a tenger fenséges, megrendítő nyugalma sajdította a szívemet. Jonathantól egy hónapja semmi hír. Lucy tovább játszik. Harmadszor is elmeséli nekem idétlen rémálmát.

LUCY: Árnyéket nem vetettek! A férfiú közelébe óvakodnak, elnézegetik egy darabig, majd összesúgnak. Kettő fekete hajú és sasorrú. A harmadik szőke, zuhatagos aranyszőke, és a szeme akár vizenyős kék is lehetne, de inkább mélytüzű zafír. A rabban feltámad a vágy. És a félelem. A vágy, hogy csókjukat az ajkára tapasszák. És a félelem, hogy meg is teszik. Fehér fogsora ragyog mind a háromnak, a szemük szinte vörös...Megint sugdolóznak, aztán összevihognak. A szőke kacéran megrázza fürtjeit, a másik kettő biztatja: rajta csak, te légy az első, mi majd utánad!

RENFIELD *Renfield legyeket fog. Renfield pókokat etet. Renfield a pókokkal verebeket etet! A veréb az élet!*

Lucy megint vihogni kezd.

LUCY A rab férfi mocchanatlan fekszik ott. Horgad a vágyakozásban. A szőke odalép, térdre ereszkedik. Ledérsége izgató, de undorító is. Ahogy nekihajol a csóknak, nyalja a szája szélét. Már az ajkával csiklandozza a férfi ajkát. Aztán apró csókokkal halad az állán lejjebb, lejjebb, lehelete mintha a torkán állapodna meg. Igen! Ott érzi azt a bizsergést. Menj lejjebb, nyögné a férfi. A szőke nyelve megint csetten. A férfi érzi a fogainak kemény szorítását is bizsergő bőrén. Remegő szívvel, kéjesen várja, történjék bármi is.

Renfield üvöltve zokog. A tenger háborog.

Hanem abban a percben egy árny ront rájuk, mint akit a vihar sodort be. A szőkeket iszonyú erővel a nyakánál fogva megragadja, és lerántja a férfiről.

Lucy különböző hangokon.

- Hogy merészeltek hozzányúlni, ha egyszer megtiltottam?

Ő az enyém!

- Mert te soha nem szerettél. Nem is tudod, mi az- kacagja a szőke, és a másik kettő is felkapja lélektelenül.

- Telik tőlem a szerelem, tudjátok ti azt a régmúltakból.

- Ma éjszakára semmit se hoztál?

Egy csecsemő nyöszörgése, sírása.

Az árny egy zsákra mutat, amit akkor dobott le, amikor a szobába berobbant.

Mintha mocorgott volna benne valami. Mintha egy csecsemő sírna abban!

MINA Lucy, az isten szerelmére! Hogy vagy képes ezen újra és újra nevetni?

LUCY Mert ilyen butát álmodtam, Mina.

MINA: Szörnyű!

LUCY: Ugyan, szívem!

Kis ideig a csendes tenger lágy morajlása, sirályok távoli rikoltásai, gyenge szellő susogása hallatszik. Lucy álmosan.

LUCY Meséltem már neked Seward doktor legkedvencebb betegéről?

MINA Megint egy rémes történet?

LUCY Sewardról biztos írtam neked.

MINA: Ő az, aki ráült a cilinderére, és egy szikével a kezében kérte meg a kezedet.

LUCY: A betegét, azt a szerencsétlen flótást Renfieldnek hívják.

"Az élet életet eszik!"- azt hangoztatja.

MINA: Ezért aztán tébolydába került?

LUCY: Nem ezért.

MINA Az eszemben sincs megkérdezni, miért.

LUCY Sebaj. A legyekkel kezdte.

MINA: Ezt...a legyekkel? Ezt hogy érted?

LUCY: Aztán áttért a pókokra. Úgy értem, először ő ette meg a legyeket, de utána a legyeket a pókjainak adta, és ő a pókokat ette meg.

MINA: Lucy, édes! Csevegjünk inkább a tengerről!

LUCY: A pókok után jöttek a verebek. Légy, pók, veréb. Tiszta sor. Érted.

MINA: Lehet, hogy nem akarom érteni?

LUCY: Sajnos Cilinder doktor a macskákat már

megtágadta szegény Renfieldtől. Mármint a rendtartás miatt.

MINA: Mármost ma különösen csendes a tenger.
LUCY: Erre barátunk az összes verebét egy éjszaka
tollastul- mindenestül befalta.
MINA: Azt hiszem, indulnunk kell, ha vissza akarunk
érni vacsorára, Lucy...

DRACULA: *Már telik ki a Hold
Úszik lényem az éjre
Szelindek lesznek, fekete.
Aztán denevér, minden
Kéjsóvár álmaid föléd rebbenő
édes reszketése.
Közeledek egyre: sóhajts
Végre, végre, végre!
Itt van ő, akire várok
Ezeregy éve.
Vágysz a kéjre. Vágyok a kéjre.*

MINA: Kedves naplóm! Augusztus 2.
Csendesíti nyugtalanságomat, hogy a gyorsírást gyakorlom benned. Jonathan büszke lesz rám, ha...De közben... Mintha a magam fülébe suttognék. Szorongok Lucy miatt. És Jonathan miatt is. A drága kedvestől semmi hír tegnapi. Aztán jótevőnk, az aranyos Mr.Hawkins, aki helyett Jonathan abba a borzalmas Erdélybe utazott a gróf vásárolandó londoni ingatlanjának ügyében, üzent. Drakula várkastélyából Jonathan csak egyetlen soros levelet küldött: nem sokára indul haza. Drágám nem szokott ilyen kurtán-furcsán levelezni.

RENFIELD *Eljő a herceg! Már közeledik!*
Rendelkezz velem, a szolgád vagyok,
sötétség ura!

MINA Bohó barátnőm, Lucy miatt nem kéne aggodalmaskodnom, ha a napokban nem veszi elő kislánykori szokása, az alvajárás. Anyja kért meg rá, hogy mostantól közös hálósobánk ajtaját északára bezárjam. Mrs. Westerna úgy képzelem, hogy a holdkórosok a háztetőket, meg a sziklaszirteket járják holdvilágnál, majd felriadnak, és iszonyú sikoltással zuhannak a mélybe. Sok romantikus regényt olvasott...

A hullámverés felerősödik.

Lucyék egyébként őszre tüzték ki az esküvőt. És amikor szeleburdi barátnőm éppen nem vihog, akkor a ruháját meg a konyháját tervezi. A puding próbája a levés. Szívesen hallgatom, bár mi Jonathannal szegényesebb életre készülünk. Arthur azonban Godalming lord egyetlen gyermeke. Érkezését minden napra várjuk- az apja betegsége a városhoz köti. Lucy számolja a perceket, és az

a gyanúm, a vágyakozás zavarhatta meg, hogy hol iszonyú kéjnőkről álmodik, akik egy rabságban tartott férfit harapdálnak, hol pedig csak alva jár. Ha Arthur itt lesz, elmúlik a baja. Egy erős férfi... vagyis Az Erős Férfi gyengéd ölelése...

REINFELD   Itt van! Itt van! Nem sokára kiköt!

MINA   Jonathan felől semmi hír. Már azt se bánnám, ha egysoros leveleket küldene. Ó, istenem! A keblem felett hordom azokat a furcsa sorokat, amit még az a kocsis adott fel nekem valahonnan Bukovinából. Újabb üzenet híján most ezt az egysorost bámulom. Valahogy nem tetszik. Az ő kézírása, és mégis mintha...

Az öregasszony zsolozsmája: "Hiszekegy..." Sirály sikolt.

MINA   Lucy szorgalmasan jár-kelel éjszakánként. Ma éjszaka is derekasan talpon volt. Ha nem szeretném annyira, félnék tőle? Merő tekintete mintha rajtam volna jártában-keltében. Nyitná az ajtót, és mert zárva találja, keresi a kulcsot minden felé. Felébresszem? Szabad? Lucy? Ez te vagy? Barátnóm egy furcsa nyelven motyog. Vagy halkán kántál? De mit? Most megáll, magától magának lefordítja. "Még magad alszol, még mást ölelnél, még..." Hozzám szól? Mit jelentsen ez?

RENFELD   *A légy az élet! A pók az élet! A veréb az élet! A macska az élet!
Az élet életet eszik. A halál az élet!*

MINA   Augusztus 6.

Idegőrlő ez a várakozás. Ha legalább tudnám, hova menjek, kinél érdeklődjek. A jó Mr. Hawkins nyugtatgat távirataiban. Lucy egyre ingerlékenyebb. Mi baja lehet? Talán az időjárás? Ugyan! Már tisztáztam. Egy erős férfi "gondoskodása" hiányzik neki.

A tenger moraja felerősödik.

A Három Vén Ember a temető kertjében egyet ért: nagy idő készül. Fakó a nap, és görgő hullámok robajlanak a homokpadon. A dőrejüket csak a beomló ködpára tompítja. A végtelen felett a felhők, akár a bércek. És mint a vénjeim mondják: a pásztás szél veséig ér. A halászbárkák hazafelé bukdnak mind. A halászok a láthatáron túl mutogatnak valamire. A partőr is felbukkan a messzelátójával. "Nem látom jól, de lehet, hogy az egy orosz hajó. Nézze csak! adja át a távcsövet, de mindjárt vissza is kéri.
„Úgy cselleg, mint akinek a kormányja szakadt. Se a nyílt vízre nem szándékozik felszél iránt se, hogy révbe érjen. No, majd megtudjuk holnap."

Iszonyú vihar dúl, a tenger tombol. Távoli, alig hallható kiáltások. Aztán nagy csend. Ajtó csapódik, Lucy ront be lelkendezve.

LUCY: Mina! Mina! Írt rólunk a Dailygraph!

MINA: A jó Mr. Hawkins ma se nyugtatott meg. Bűntudat gyötri. Elvégre Jonathan miatta ment el annyira lehetetlenül messze. De mi lehet annyira távol, hogy egy hónap múltán se ér haza? Az élet nem mese. Nincs Jéghegy. És nincs Óperencia. Távíró van. Országok, városok, ahonnan jelentkezhettek, ha...

LUCY Hagyd most Jonathant!

MINA Hagyjam? Hogyan hagyjam?

LUCY: Hallgasd csak! "Levelezőnk tudósítása Whitgyből.

Hirtelenebbül keletkezett viharra a régiiek sem emlékeznek itt, pedig ahol az Apáthegy a tengerbe szakad, a temető kövein ül fent három tengeri medve, és egyebet se tesz, mint emlékezik. A levegő fülledt volt már szombaton is, de ez augusztus lévén nem szokatlan. Rajzoltak az üdülést keresők. Az Emma meg a Scaborough sétahajók kisebb-nagyobb kerülőket tettek. Meg is maradt az idő barátságosnak délutánig, amikor a vén szélkakasok fenn a temetőben jelezték, hogy az északnyugati ég alján kancafarok tetszett elő. Délnyugatról fújt, azaz a légsúlymérő még szélnek se taksálta volna, csupán gyenge szellőnek. Az ezernyi tarka felhőfoszlány közt nyugtára térő Nap látványa oly gyönyörű volt, hogy a parti sétányon...

MINA: Jaj, Lucy! Hol lehet Jonathan?

LUCY: Térjek a lényegre? Este elült a szél.

MINA: Hiszen itt voltunk, nem?

LUCY: "Az éjféλι nyomasztó csöndességben a sétányon játszó francia zenekar dalocskái, akár a távoli birkabégetések...Majd mintha a Természet méltóságán esett volna sérelem, úgy szabadult el a vihar. Óriási hullámok keltek s buktak egymás hátára, a tenger ábrázata egyszerre egy a mélyből előörvénylő szörnyeteg ábrázatává változott. A csapkodó hab permetje felhatolt a hegyoldalba, elborította a kőgátakat és a világítótornyokat. Lenn a parton erős emberek a kikötő vastüskéit ölelték át, hogy az ordító szél le ne döntse őket a lábukról. Mintha egy óriás koldus táncolt volna ködrongyaiban, akinek villám a botja, dörgés a lépte, szél a dudája..."

Ugye, milyen romantikus?

MINA: Kérlek, Lucy! Arról a hajóról mit írnak?

LUCY: "Egy orosz négyárbocos dagadó vitorlái állt meg a kereső sugárnyaláb. A szél hátba kapta, és az apáthegyi figyelők borzadva látták, mekkora veszedelem torkába jutott. Útját a révbe lapos homokzátony torlaszolta el. A pillanatnyi szélirányban lehetetlennek tetszett, hogy megkerülheti. Egy ideig semmit se láttunk. Majd a szél hirtelen fordultával eltisztult a pára. És a figyelő tisztek felkiáltottak. Csoda! A négyárbocos hullámok hátán szökell a rév biztonságába. És akik a fényszóró sugarát tartották, holttetemet pillantottak meg a kormánykerékhez kötözöttek. Még a feje jobbra és balra nyaklása is követte a hajó billegését. S a rémületből ámulat lett: egy holt mentette meg a hajót. A Keleti Kőgát szegletébe gyűlt homokra futott. Árboca, vitorlafája rengetlengett, tarcsai és patrácái pattogtak, az ormánytörzse le is zuhant. Csodálatos volt azonban, hogy amint partot ért, a hajó gyomrából nagy fekete szelindek

pattant ki a fedélzetre, előreszaladt, leugrott a homokba, majd loholt tovább, fel a temető sarkának suvadásán, egyenest az Apáthegynek. Eltűnt."

MINA: Szegény pára.

LUCY: "A következő nap..." Folytassam?

MINA: Persze...

LUCY: "Kiderült, hogy a szellemhajó sorsának alakulása legalább annyira csodálatos, mint az érkezése volt. Az okmányai szerint várnai illetőségű és orosz. Demeter a neve. Rakománya szinte teljes egészében csiszolóhomok, meg néhány nagy, televényfölddel megrakott láda. Címzettje egy whitbi ügyvéd, Mr. Billington, Porond 7. tér szám alatti lakos, aki a mai reggelen szabályosan átvette a rakományt."

MINA: Vajon mi szüksége lehet egy ügyvédnek televény földre?

LUCY: Talán virágkertészet a hobbjaja. Szóval: "Vele volt az orosz konzul is, megfizette a roncs kikötői illetékét, és a sorsa fölött intézkedett. A hajózási hatóságnak látnia kellett, hogy a hajó iratai makulátlan rendben vannak, ezért szóbeszédnek táptalaj a csodákat illető három napon túl nem igen kínálkozik. Csupáncsak a partra szökött kutya tartja ébren a közérdeklődést, mert az a helyi Állatvédő Liga lelkes tagjainak csatlakozására sehogy se akar előkerülni."

MINA: Ami nem csoda.

LUCY: "Talán a mocsaraknak vette útját, s ott gunnyaszt szűkölön. E lehetőséget sokan ijesztőbbnek ítélik, mintha étel után kuncsorogna az utcákon, noha a fényszórók sugarában veszedelmes dögnek látszott. A balsejtelmeket erősíti, hogy a Keleti Kőgát közelében akó szénkereskedő testes ebét a gazdája ott találta a telep előtt, a torka átharapva, a bele kiontva."

MINA: Na jó, ebből mára elég.

LUCY: A holnapi számban közlik a Demeter hajónaplóját. Remek
üzleti fogás: ki az a bolond, aki nem vásárolja majd meg azt a számot? Majd azt is felolvasom neked.

MINA: Ha téged ez szórakoztat...

LUCY: Ó, csak egy kicsit borzongok tőle, drágám. És ez jólesik.

MINA: Tudom. Mint minden borzalmas álmaid.

ÖREGASSZONY *Az Úr szava.*

AZ ÚR SZAVA **"Tisztelt uram!**

„Csatoltan küldjük az Északi Vasutak teherárujaként küldött szállítmányunk teljes jegyzékét. A szállítmány rendeltetési helye az Ön által megvásárolt ingatlan, a pillanatnyilag lakatlan Carfax-ház. Intézkedtünk a szállítmány átvételéről. A ládák a King's Cross vasútállomásról a címre jutottak. Tájékoztatjuk, hogy meghagyása szerint az ötven láda a ház mellékelt alaprajzában "A" betűvel jelzett kápolnában került beraktározásra. Kiváló tisztelettel ismeretlenül is híve.”

ÖREGASSZONY

Az Úr szava.

LUCY: Már csak ezt hallgasd meg, Mina szívem!
MINA: Ez a hajónapló szörnyűbb, mint eddig valahány vihogós rémálmod!
LUCY: Éppen ez a fantasztikus benne. Figyelj!

A viharos tenger zajai.

"Éjfélkor váltanám a legényünket a kormánynál, de nincs ott. A szél egyenletes, és mivel előtte járunk, nem tértünk el az iránytól. Mégsem merem a kormányt kikötni, inkább kiáltok a tisztémért. Egy perc múltán jön is azonmód, ahogy vackáról felugrott. Borostás és a szeme forog. Ő is meghibbant, attól tartok. Odalép hozzám, és a fülembe súgja, mintha a szél széthordhatná a titkát: itt van, tudom most már. Éjjel láttam az őrségen. Emberforma, hórihorgas és sápadt, mint aki a sírjából kel. Az oromból kémlelt kifelé. Mögéje kúsztam és belevágtam a késemet, de mintha levegőt hasítottam volna. - Ezzel előkapta a kését, és mutatta, hogyan szúrt, majd tovább suttogott: - Mindegy, itt van, megtalálom! Lenn lesz valamelyik ládában. Ha sorra nyitogatom, megleszem. Maradjon a kormánynál!- Pszt! - S mutatóujját a szájához illesztve ellopakodott. A szél közben habot vert, nem hagyhattam el a kormányt. Később látom, hogy jön vissza a fedélzetre, szerszámosládát cipel, az első vékek iránt tart. Ennek már beszélhetek. Nincs tökéletes esze. Megmozdítani se bírja azokat a ládákat egymaga. Nem mehetek utána, amíg el nem tisztul a köd. Ha ezzel a széllel nem juthatok kikötőbe, elvágom a kötelékeket és segítségért jelzek."

Lucy lecsapja az újságot.

Jaj, istenem, rohannom kell! Tudod, szegény
anyám mindig elfelejti bevenni a gyógyszerét.
MINA: Persze, siess csak. A drága Mrs. Westerna...Már sose lesz jobb a szíve?
LUCY: A doktor szerint a legkisebb izgalom is megárhathat neki. De tudod, mit? Ebéd
előtt még sétáljunk el a temetőbe!
MINA: Remek ötlet, Lucy.

Mina sóhajtvá veszi a kezébe az újságot, lapoz, zizegteti.
A vihar zajai ismét.

" Mikor már azt remélem, hogy a tisztem megnyugszik odalenn, hallom, hogy taszigálja a ládákat, kopácsol. Egyszerre rémült ordítás, és ugrik fel a fedélzetre, mint akit puskából lőttek. - Segítség, segítség!- ordítanak, aztán belemered a ködbe. Ez valahogy kijózanítja, mert hozzám fordul. - Maga is jobban tenné, ha velem tartana, kapitány úr. A hajó gyomrában, amit kerestünk...Megértettem a titkát. Őtöle más nem védhet meg, csak a tenger- Válaszolni sincs időm, nemhogy elkapni. Mert a bástyáról egyenest a vízbe ugrott. Boldog isten! Mi lehet ott lent? Hogyan fogok számot adni minden borzalomról, ha révbe jutok? Az ám, ha...Révbe jutok-e valaha? Egyedül maradtam. Isten ne vegye bűnömül,

de bizony jól tette a tisztem, ha vízbe ölte magát, ha az a rém kísért itt, akire gondolok. Én azonban nem hagyhatom el a hajómat. Erőm fogytán a kezemet a kormánykerékhez kötöm, és a rózsafüzéremet belefonom a kötelékbe. Ahhoz nem nyúlhat, ha...ő az. A nevét nem írom le, mert magam ellen idézem vele. Csak a lelkemet és a kapitányi becsületemet menthessem meg! "

Ó, borzalom!

A vihar zajai elúsznak.

DRACULA *Mina, már a te vágyadat is érzem!*

MINA "Meg nem mondhatja senki, nem maga a kapitány követte el a rettenetes gyilkosságokat."

DRACULA *"A vőlegényed oly sok szépet mesélt rólad."*

MINA " A közvélemény szerint azonban hősnek tekinthető, és hősnek kijáró temetés illeti meg. A vizsgálatot bizonyítékok híján berekesztették."

DRACULA *Itt vagyok. Eljöttem érted és Lucyédért.
Két gyönyörűséges, új húgom a vérben...*

MINA Hányingerem van! Szent ég! Minek olvasok én ilyen történeteket? Hallom Lucy-t. Bent a házban.
Dalol. Kacag.

"Hallga', a tenger mint morajlik?"

Ebben mi a vicces, Lucy?

DRACULA *Hallga', a tenger mint morajlik!
Készüljete! Öltözzetek fel szépen! Holnap a temetésen találkozunk.*

RENFELD *Itt vagy hát, uram! Gyere Renfieldért,
hűséges szolgáért! A halál életet eszik.*

Ismét a háborgó tenger. Aztán ismét mély csend.

MINA Éjjel ismét vihar tombolt. Kinn jártam. Valahogy nem volt kedvem Lucy szertelen álmait őrizni. Hab tajték hátán a gátakon. Érthetetlen boldogság fogott el, hogy Jonathan bizonyosan nincs a tengeren. Honnan veszem? Nyilván így keresem a megkönnyebbülést. Lassan két hónapja, hogy semmi hír felőle. Várom a holnapi temetést. De miért? Nem értem. Bolondság. Úgy érzem, találkozni fogok valakivel, akit már olya régóta várok. Jonathan?! Ó, buta Mina! Ha végre haza érne, honnan tudná, hogy Whitbyn nyaralok?

Egy kutya vad ugatása, szűkülése, miközben hallik a temetői mise, a részeg gazdája fojtott káromkodása: "maradj! hallgass! Ül! Ül! Nyughass már! Ejnye, te...!

LUCY Nézd! Máskor olyan csendes ez az állat. És csendes a volt mindig gazdája is. Ismerem őket. Mindenhová együtt járnak. De erre a temetésre talán mégse kellett volna elhoznia.

MINA Szent ég, hogy sír, nyüszít!

LUCY Megütötte a botjával! Belerúg!

MINA Istenem! Borzolja a szőrét, vicsorít, remeg...Hagyja már abba! Ne rugdossa!

LUCY Nem is figyel a gazdájára! Azt! Látod! Azt az alakot rettegi!

DRACULA Két szép húgom!

MINA Azt, aki meg bennünket bámul percek óta olyan orcátlanul? Most ránk mosolyog! Biccen. Lucy! Te ismered?

DRACULA Évszázadok óta várok rátok.

LUCY Ne...Nem! Nem tudom. Azt hiszem, még sose láttam.

A kutya végső, fájdalmas szűkülése.

DRACULA Eljöttem értetek.

RENFIELD *Gazdám! Gazdám! Szabadíts ki! Ezek itt örültnek hisznek!*

A tenger lüktetve morajlik. A magányos hegedűszólam felette.

MINA Kedves naplóm!

Ezt muszáj veled megbeszélnem. Lucyval nem merem. Mással pedig...Ó, Jonathan...! Szívet szorongató kaland. Nem alhatok tőle! Estére annyira elfáradtam...Lucyval a temetés után nagy sétát tettünk a világítótorony felé, aztán beültünk teázni...Ama kis riadalom a megbomlott kutya és az ismeretlen férfi miatt...Jól esett végre egy kis nevetés. A témáról persze megint Lucy gondoskodott, amikor meg találta jegyezni, hogy

LUCY A pincér barkója képzeletben szemlátomást az ágyékáig ér...

MINA De ezt hagyjuk. Rögtön elaludtam. Aztán arra riadtam, hogy üresség van körülöttem. Felültem, sötétség vett körül. Odabotorkáltam Lucy ágyához és megtapintottam. Nem volt az ágyában! Gyertyát gyújtottam. A szobában sincs! Uramisten, tényleg elfeledtem az ajtót kulcsra zárnival! Mrs. Westernát dehogy mertem felzavarni. A gyenge szíve...

RENFIELD *Gazdám, kérlek, egy macskát hozz nekem!*

MINA Felkaptam valami ruhát, és elindultam a kedves holdkórosom keresésére. Leszaladtam a nappaliba. Majd a vendégház közös szobáit nyitogattam sorra. Az aggodalmam egyre nőtt. A bejárati ajtón... rés van? Lucy útnak indult volna egy szál hálóingben?!

Renfield csendes sírdogálás közben.

RENFIELD *A macska verebet, a veréb pókot, a pók legyet...Csak a halál él örökké.*

MINA Igen. A toronyóra az egyet ütötte éppen, amikor a főtérre értem. Sehol egy lélek. Végigszaladtam az Északi sétányon. Senki. A Nyugati Kőgátnál felnéztem az Apáthegyre, hátha- tartottam tőle és reméltem- fenn lesz kies helyünkön a holtak között, a temető mellett, a padnál. A ragyogó teliholdat felhők borították el minduntalan, azért egy percre nem láthattam oda. Majd egy fénykaréj megindult az Apátság romjairól, akár egy kardvágás, végighasított a templom meg a temetőkert sötétjén. Aztán Lucyn is! Ott ült hátraroskadtan, hófehérben. Az éles fény nyomában járó árnyék mindjárt el is takarta, mégis úgy rémlett, mintha a háta mögül ráhajolna valaki. Lucy! Rohanok érte. A kőgáton, a halpiacon, majd a hajóhídon ziháltam át. Teljesen kihalt volt a város.

RENFIELD *Értem! Már értem! Nekem kell megszöknöm, hogy lásd, alkalmas vagyok a szolgálatodra!*

MINA De hát nyáridőn itt mindig vígalom van! Egy percre örültem neki, hogy Lucy szerencsétlen állapotának legalább tanúja nem lesz. Lélegzetem elakadt, amire az apátsági lépcsőig jutottam. A lábamba mintha ólmot öntöttek volna. A lépcső pihenőjéből már jól láthattam kedvenc padunkat.

A tenger morajlása felerősödik.

Lucy zihálása, kéjes nyögései, mögötte Dracula morgása.

Lucy! Lucy! Megint úgy rémlett, áll mögötte valaki! És amikor barátnőmért kiáltottam, mintha egy vöröslő szempár is rám villant volna. Rettegtem. De mennem kellett Lucyért tovább! Lucy! Megint előbújt a telihold. Csak barátnőmet láttam aléltan egymagában. Odaértem. Alszik. Kapkodón lélegzik, mint akinek nyugtalan az álma. Mint akit légszomj gyötör. Mégis mosolygott!

DRACULA Lucy, te már velem álmodsz...

MINA Rázogatni kezdtem. Ocsúdásának első jele volt, hogy a hálóingét borzongón összehúzta a nyakán. Mindjárt rá is vettem az afgán kendőmet, sajnos ügyetlenül. A biztosító tüvel megszúrtam. Amint teljesen felébredt, sikoltott, és rögtön a nyakához kapott. Majdnem sírva fakadtam a sajnálkozástól. Kibújtam a cipőmből, a lábára húztam. Lucy nagyokat sóhajtott, de a szemét kinyitni se akarta. Megcsókoltam, babusgattam. Végre bájosan elmosolyodott. Most sem zavarodott meg, hogy nem ott eszmél, ahol a fejét álmra hajtotta. Szörnyű ez a holdbetegség. Lucy odabújt hozzám, aztán engedelmesen követett hazáig, akár egy gyerek.

LUCY Mina, erről, kérlek, senkinek!

MINA Persze, drágám!

LUCY A szerelmünkre esküdj!

MINA Miután az ágyába visszadugtam, megint megesketett. Mit tegyek? Az anyjának nem szólhatok a gyenge szíve miatt. Talán a dilidoktort, a cilinderes-szikés dr. Howardot kéne beavatnom?

RENFIELD *Renfield most néhány napig nagyon de nagyon jól lesz. Úgy ám. Renfield nagyon ravasz kópé. Renfield nem bolond.*

MINA Lucy a másik oldalára se fordult, úgy aludt, mint egy meglőtt kutya. Éjszakai kalandját nem sínylette meg- mintha éppenséggel jobb színben látnám. A biztosító tűvel csakugyan megsúrtam, ráadásul két helyen is! Egy vércseppet látok a hálóingén. Mikor a bocsánatát kértem, nevetve nyugtatott meg, hogy nem is érezte. Oly csöpp sebek, hogy hegük se marad.

RENFIELD *Ez a doktor gyanakszik Renfieldre. Renfieldnek talán meg is kéne ezért ölnie. Mért ne? A halál életet eszik. Nemsokára jövök, gazdám!*

MINA Szép napunk volt. Verőfényes, szellős. A kertvendéglőben ebédeltünk. Mrs. Westerna fiákerrel kocogott ki, mi meg csak sétáltunk a nyomában. Boldogságomhoz csak Jonathan hiányzik. Illemre intem magam. A Kaszinó teraszán zenét hallgatunk este, és amint hazaértünk, Lucy nyugalomra tér. Alszik már, mikor az ajtót zárom, és a kulcsot a csuklómra kötöm. Bár ma éjjel nem igen történik semmi, azt hiszem. Nem értem, miért jut az eszembe minduntalan amaz ismeretlen férfi, aki szegény rémkapitány temetésén oly pimaszul méregetett minket. Ki lehet?

LUCY *Még magam alszom*

Még mást ölelnék

Még...

Már rólad álmodok

Már érzem vágyadat

Teliholdkor

Hallga', a tenger mint morajlik!

DRACULA *Eljöttem hozzád, jöszte végre!*

MINA Még hogy nyugodalmas éjszaka! Nem jól hittem. Lidérces álmomban az idegent láttam, Lucy volt a karjában. Felrémülök. Lucy megint valami fura verset dünnyög. Gyermeteget? Visszaalszom. Most arra ébredem, hogy kedvesem kitörne a szobából. Türelmetlenül rángatja a kilincset. Aztán duzzogva visszaimbolyog az ágyába. Rekedten kérdezem, ébren van-e. Holdkórját járja. Pirkadatig nem jön álom a szememre. Egy darabig hallgatom a madárcsicsergést. A tegnapi éjszakán tűnődöm. Megértettem: csak rémületemben képzeltem oda azt a vörös szemű, sötét alakot Lucy háta mögé, a padnál.

Reggel!

Végre!

Lucy is felébred.

Persze, megint semmire sem emlékezik.

Odabújjik az ágyamba. Arthurjáról sutyorogunk. Boldogságáról, ami rá vár nem sokára. És rám? Vigasztal: Jonathannak nem lehet baja. Részvéte jól esik, de nem kárpótolhat Jonathanért. Talán mégis beszélnem kéne Cilinder doktorral. Magamban kacagok a gondolatra: hogyan! Még hogy kísértet! Vöröslő szempár! A végén mindkettőnk a tébolydájába csukat. Bár ezzel a holdkórral csak kéne kezdeni valamit.

DRACULA   Abban van a végzet
                    Ki mit maga végzett
                    Feljön a Nap
                    Lemegy a Nap
                    És nem vár rád
                    Többé a hajnal
                    Repülj, szárnyalj
                    A lényeged az éj lett.

LUCY   Mina! Mina! Ébredj!

MINA   Nem adom a kulcsot, Lucy.

LUCY   Ott! Ott! Ott!

MINA   Hol? Mi van ott?

LUCY   Az ablak mögött!

MINA   Csöndesen félrehúzó a függönyt. A holdfény fogja össze az eget a tengerrel. Ragyogó drámai hármás.

LUCY   Ott! Ott! Látod? Engem figyelt!

MINA   A holdsugárban egy nagy denevér köröz. Nem álom! Olykor ijesztően közel csapong. Amikor meglát, szárnyal tovább az öbölnek, az Apátság romjai iránt. Sokáig bámulok kifelé. Miért rettegek? Csak egy denevér. És? Amire elfordulok az ablakból, Lucy édesdeden alszik.

DRACULA   *A lényeged az éj lett.*

LUCY   Ott! Ott! Ott!

MINA   Most meg mi van ott?

LUCY   Az az idegen férfi, akit a kapitány temetésén...

MINA   Lucy a karomba markol. Fáj. Lucy tekintetét követve észreveszem, hogy a temető egyik padján tényleg ül valaki. Mivel már jócskán besötétedett, az idegen természetnek csupán árnyrajzát látom. De ahogy felénk fordul, a szeme vöröslök igenis! Elfordítom a tekintetem, nem merek visszanézni. Lucy suttog.

LUCY   A vöröslő szeme mindenütt.

DRACULA   *Igen, neked már mindenütt ott vagyok, Lucym.*

MINA

Megemberelem magam. Visszanézek. Nem ül azon a padon senki! Meg kell nyugtatnom Lucy-t. Pillanatnyi érzécsalódás. Igen! Én is láttam ott ülni valakit. De senki nem volt ott. Csupán a plébánia templom egyik ablakának szemén akadt fenn egy árnyék, onnan szállt alá a padra, mint Merlin arca... Magam se hiszem légből kapott természettudományos magyarázatomat.

Az öregasszony zsolozsmázása, amibe most a magányos hegedű szólama sikkantgat bele.

Felette:

Lucy vacsora után fejfájásról panaszkodott, hamar lefeküdt. Megvártam, amíg elalszik, aztán arra gondoltam, kihasználom ezt a csodálatosan kellemes éjszakát, sétálok még egyet. Kimentem a Keleti Kőgátra, elábrándoztam Jonathan felől, majd hazafelé indultam. A Főtér vendégházunk felőli oldala árnyékba merült. Annál feltűnőbben ötlött a szemembe a fehér! Lucy! Lucy hálóingben, amint ablakunkon kihajlik. Már megint? Ugyan dehogy! Engem keres. Zsebkendőmet lobogtattam. És arra gondoltam, nem is annyira ostobák a franciák, ha kitalálták a croissant. Majd reggel, Lucy. A francia pékhez. Lemegyünk. Lucy! Hahó! Nem vesz észre?

A hegedű szólama.

Amíg felértem a villához, fordult a holdvilág. Lucy a fejét az ablakfának dönti, úgy alszik. És a párkányon egy testes madár! Rohanok fel a szobába. Amire rányitottam az ajtót, visszafeküdt maga. Mélyen alszik. Zihál, a kezét a nyakára szorítja. Nem ébresztem fel, csupán gondosan bezárom az ajtót, és elreteszelem az ablakot. Lucy szeme körül mély, fekete karikák. Mi történik itt? Ez miféle betegségnek a jele?

LUCY(dalol)   *Már kitelt a Hold
Ráúszott árnyad az éjre
Tiéd vagyok, sóhajtok
Végre, végre, végre!*

MINA

Két napja azt se tudom, hol áll a fejem. Nagyon aggódom! Mrs. Westerna rohamosan gyengül, ha csak pár lépést tesz, megszédül, zihál, hosszan fuldoklik. És szemlátomást gyengül Lucym is! Howard doktor se érti, mi lehet vele. Bizakodunk, hogy holdkórja a Hold fogytával majd csendesül. Vagy ha Arthur, A Férfi megteszi már azt... Mit se várva az esküvőre, de...Ó, mikre nem gondolok! Lucy étvágyára ugyanakkor nem lehet panasz. Sétálgatunk is naphosszat. Talán fáradékonyabb. Ám éjjelente arra riadok, hogy az a vágy egyre jobban gyötri a férfiért. Az ajtót hiába zárom gondosan, ha az ablakot folyton kinyitja. Ott ül a nyitott ablakban és vár. Vagy alszik?

RENFIELD *Megütött! Gazdám! Leütött! A dilidoktor! Mért hagyod, hogy megalázzák a szolgádat? Pedig csak a torkát akartam elválni!*

MINA Hánykolódott! Sikoltozott! Elszántam magam, hogy igenis felébresztem, még ha halálra ijed is. Döbbenet láttam, hogy nem alszik, hanem eszméletlen! Elővett a lelkiismeret. Csak nem vérmérgezés? Amit azzal a buta biztosító tüvel okoztam? Mert az a két apró tűszúrás a nyakán nem heged be. Ennyi idő teltével el kellett volna tűnnie. Ám mélyül, terjed a seb tája, bár nem gyulladt. Mégis mintha körül a bőre apró pörsenésekkel volna teli. A doktor ebben is kissé tanácstalan. Fertőtleníti a sebet, aztán megnyugtat. Távíratozik valami amszterdami professzorának, ez miféle nyavalya lehet.

DRACULA *Az enyéim vagytok! Mind, ti asszonyok! Ó, én átkozott, többször is átkozott! Én vagyok az isten, én vagyok az örök élet. Nincs lélek, csak addig, amíg én élek.*

MINA Lucy! Inkább kacagj! Lábaidda belegabalyodva ess hasra, és még a porban henteregve is könnyezve vihogj, csak ezt ne!

Lucy akadozva, megtört hangon.

LUCY Valóság volt inkább, mint álom...Mintha odáig űzött volna valami...Álmodtam pedig, mégis emlékszem, milyen volt az utcák képe, és hogy a hídon átjöttömben egy hal fickándott a vízen...

A magányos hegedű most a tenger morajlásával felel.

MINA Arról az éjszakáról mesélsz?

LUCY Emlékszem arra is, hogy a karfára könyökölve bámultam egy darabig, közben vonyítást hallottam- mintha a város összes kutyája egyszerre zendített volna rá- és aztán elindultam a lépcsőn felfelé.

MINA Te mindenre emlékszel? Hiszen...

LUCY Valami lenge alak rémlik. Bár csak keserédes emlékét idézhetem vissza. Meg a vöröslő szemét.

MINA Jaj, Lucy! Azok a te vöröslő szemeid!

LUCY Aztán mintha mély vízbe merültem volna. Olyan zümmögést hallottam, amit a fuldoklók szoktak...Aztán nagyon megkönnyebbültem, mintha a testemből a lelkem kiszállt volna...

MINA Mintha meghaltál volna?!

LUCY És mintha röptömben láttam volna a nyugati világítótornyot is. Ilyen érzésből rebbentem fel. Mintha földrengés szaggatott volna meg, amikor te megráztad a vállamat.

A hegedű sikoltozik. Lucy fájdalmasan nevetni kezd.

MINA Lucy! Az isten szerelmére! Most megint min nevensz?

LUCY Nem azt kérted tőlem, hogy legyek megint vidám, szerelmem?
MINA Azt. De min kacagsz?
LUCY Igazából most se tudom.

DRACULA *Ő már hallja, a tenger mint morajlik.
Ő már tudja, a lélek teste börtönéből*
hogy *Szabadul
Hogy aztán belé örökre visszatérjen.
Az élet életet eszik. Holt a holtat életre kelti.
Ő már hallja, ő már tudja.
Majd te is megtudod ezt, Mina.*

Csend.
Verebek csicseregnek.

LUCY Mina! Mina!
MINA Most mi a baj?
LUCY Levél! Neked! Bocsásd meg, de felbontottam! Jonathan...
MINA Jonathan írt?
LUCY Nem ő. De semmi baj!
MINA Add ide!
LUCY Hadd olvassam!
MINA Örökre gyerek maradsz...
LUCY "Szépreményű kisasszony!"

A zsolozsmázó öregasszony hangja:

ÖREGASSZONY Jonathan Harker úr kérésére írok, ereje pillanatnyilag nem lévén elegendő, bár hála az irgalmas istennek és Istenes Szent Jánosnak, Ispitánk őrszentjének, biztatóan erősödik. Súlyos agylázát gyógyítjuk immár hat hete.

Jonathan hangja lassú, alig artikulált.

JONATHAN Sze...sze...szerel..mmme...met kü- ld- döm...

GASSZONY A szépreményű kisasszonynak szerelmét küldi, mégpedig az Exeterben lakó Peter Hawkins ügyvéd úrnak írandó levelem útján, amelyben fájjalja késedelmét, viszont tisztelettel tudatja, hogy megbízatásának végére

JONATHAN V..vö..vé...ge...gére...

GASSZONY Járt, csupán néhány hetes pihenésre van szüksége Ispitánkban, mielőtt Londonba hazatérne. Üzeni továbbá, hogy elegendő pénze nincsen, ámbátor megfizetne az itt időzéséért szívesen, hogy majd más ínségesek szükségét ne lássanak házunkban. Kegyelem és békesség! Agátha nővér."

LUCY Mina! Mina! Ez nagyszerű!
MINA De hol van, az isten szerelmére?!

LUCY Várjál, itt van még az utóirat!

MINA Add már ide azt a levelet, kérlek!

ÖREGASSZONY Betegen alszik, élek tehát a hellyel és az idővel, és még tudatok felőle egy és mást. Elmondta nekem, hogy nőül szándékozik kegyedet venni hamarosan. Boldogságot kívánok mindkettejüknek a házasság élet szent kötelékében. Vőlegénye valami iszonyú megrázkódtatást szenvedhetett. Az orvosok szerint rémeket lát, farkasokkal, vérrel, lidércekkel vívódik.

LUCY Jaj!

ÖREGASSZONY Azért bánjon vele óvatosan, hogy efféle álmait feledhesse, mert a megrázkódtatás emléke sokáig kísérteni fogja még. Írni akartam jó ideje, azonban hozzátartozóinak nevét és címét semmi iratából ki nem okoskodhattuk. Kolozsvárról érkezett vonattal, az ottani indóház főnöke figyelmeztette a kalauzt, hogy az utas eszét vesztetten tört be hozzá, és jegyet követelt hazáig.

JONATHAN Jö...je...gyö..kö..

ÖREGASSZONY Hallván szavából, hogy angol, az onnan elérhető legtávolabbi állomásig, tehát hozzánk Pest-Budáig adott neki jegyet."

MINA Máris indulok!

LUCY Mész? Hová?

MINA Jonathanért!

LUCY Igen, persze, persze...Mina, ne hagyj itt!

MINA Drágám!

LUCY Kérlek, minden nap váltsunk levelet! Megígéred?

A háttérben kocsmái zajok.

Dracula komoran.

A Részeg óbégatva.

DRACULA *Ötven láda televény*

RÉSZEG *Ötven láda televény...*

DRACULA *Önmagában jó esély*

RÉSZEG *Önmagában már esély.*

DRACULA *Mert azt hiszik az angolok*

RÉSZEG *Hogy jó tánc a fox trott.*

Patkányvér, véregér

Ötven láda televény.

Ötven láda televény

DRACULA *Jó esély, jó esély...*

RÉSZEG *Hû, cimborá, de jó kedvemben vagyok!*

Dracula vadállati mordulása, a részeg sikoltása.

Csend.

A tenger csak morajlik.

MINA

Aranyos Lucym! Hogy lehetőleg híven számoljak be mindenről, ami csak elválásunk után történt: a csatlakozás jónak bizonyult. Időben feljutottam a

hamburgi hajóra, majd vonatra kaptam megint, és attól alig emlékszem valamire. Alvást erőltettem magamra, hogy kipihent legyek. A rám váró gondoknak minél jobban meg kell feleljek.

Csend.

Majd...rátaláltam az én drágámra. Lucy!

JONATHAN L...lö...lu...lucy!

MINA Mi történt vele?! Sápadt, összetört, téveteg tekintetéből kiveszett a határozottság, árnya csupán elszánt valójának. Emlékezete erdélyi útjáról nem működik. Vagy csak engem akar megkímélni?

JONATHAN L...lö...lu..lucy!

MINA Én nem firtatom, mi történt vele. Remélhetem csak, hogy lelkének mostani állapota nem lesz maradandó. A jó Agátha nővér is csak célozgat iszonyú vívódásaira, tombolásaira. Keresztet vetvén csak ennyit árul el: valami sátáni rontás áll a betegsége mögött, de isten útjai kifürkészhetetlenek.

JONATHAN L..lö..lu...lucy!

MINA Megnyugtat, nem nő, hanem valami sötét árny van a dologban. Ugyan már! Még hogy én féltékeny lennék Jonathanra?!Most az ágya szélén ülök, és újra várom ébredését.

Felébredt.

JONATHAN K...k...nnn...ló!

MINA A kabátját, és a kabát zsebében megbúvó naplóját kéri. Tudom, egyebet más nem is hozott vissza az útról. Remegő kézzel halássza ki gyorsírásos feljegyzéseit. Átnyújtja.

JONATHAN W...w...wi...

MINA "Wilhelmina- mikor ilyen szertartásosan szólít, mindig érzem, nagy nyilatkozatra készül- tudom jól, titoknak köztünk nincs helye.

JONATHAN V...vü...vo...vá...

MINA Értem. Válasza e jegyzetekben rejlik. Eddig nem mertem belelapozni. Ám azt tudom, hogy utolsó betűjétől kezdődik újra Jonathanom élete. Amit velem szeretne leélni. Rám bízsa, elolvasom-e. aztán el kell döntenem, kedvemre való-e még a házasságunk. Micsoda kérdés?! Erőtlenül hanyatlik vissza a párnájára. Én megcsókolom, a naplót a párnája alá teszem, aztán megkérem a belépő Agátha nővért, intézkedni szíveskedjék, hogy esketésünk még ezen a délután megtörténhessen...

Visszajön, és tudatja, hogy elküldtek az angol misszió papjáért. Amint Jonathan újra ocsúdik, megesket minket.

Megtörtént. Az ünnepi áhítat nem hagy el azóta sem.

JONATHAN Nnnnn...i...ge...nnnne...!

MINA Jonathan hangos, nyomatékos igennel válaszolt.

Hadd szólak még különös jegyajándékunkról. Kivettem a naplót a párnája alól. Fehér papírba csomagoltam, átkötöttem szalaggal, a csomójára viaszt cseppentettem, és a jegygyűrűmmel pecsételtem le. Csókot váltván urammal

megígértem neki, hogy naplóját így tartom a birtokomban kölcsönös bizalmunk jeléül mindaddig, amíg valami súlyos ok e pecsét megtörésére nem kényszerít. Most érzem csak igazán, hogy a felesége vagyok: mikor a kezemet, szavaim hallatán megszorítja.

A tenger morajlása visszatér.

LUCY Minácskám! Millió csókom! Azt kívánom csak, hogy uraddal együtt minél előbb hazaérjetelek. Ez az erős levegő talpra állíthatná Jonathant is. Ahogy engem is talpra állított. Úgy eszem, mintha a karcsúság divatját múltná. És majd kicsattanok! Sétálni meg lusta vagyok nélküled. Arthur már daginak becéz. Ja! Arthur végre itt van! Apja egészsége szerencsére javulni látszik. Én is gyógyulok! Minden esetre már nem bolyongok éjszaka hálóingben az Apátság kövei között. Mivel hogy a kies Whitbyből a festői Hillinghamba költöztünk. Vagy lehet, hogy még a holdkórossághoz is lusta lettem? Arthur horgászik, teniszeznek, naponta kikocsizik velem. Imádom! Anya is csókoltat és gratulál. Ő is mintha jobban lenne, szegénykém.

Az esküvönket szeptember 28-ra tűztük
ki! Öreglány! Jusst se maradok utánad
sokáig pártában.

Dracula a koporsójában pihenve dudorászik.
DRACULA Ötven láda televény, televény
Részeg kutya, véregér, véregér
A Nap lenyugszik, az éj elér
Édes lett itt minden gondom
Még néhány hét és
Behódolsz előttem, London!

Viharos tenger csap rá a dúdolásra, arra pedig egy átható női sikoly.

MÁSODIK RÉSZ

Hajókürt, lágy csobbanások. A részeg dalol, kintorna kíséri.

RÉSZEG Az a vén patkány
E sikátor ura
Egy igazi arclán
Oson ott tova
A kanális felé
Mert aráját ottan meglelé.

A dalolás elhal. Lucy halkán szólal meg.

LUCY *Hiányzol, Mina.*

DRACULA *Új arám, húgom, Lucym! Mennyi gyönyört
adsz te nekem! És, ugye, én mennyit neked?*
Hogy mi történt az éjjel, nem emlékszem pontosan. Csak a rettegésre.

DRACULA *A vágyra.*

A sötétségre. A többit...a tükörben látom magamon! Kifakadt a nyakamon a seb! A tükörben egy kísértetet látok magam helyett! Arthur is szinte megijed tőlem, amikor ebédre megérkezik. Az a vörös szem! Mindenhová követ. Kérjem meg anyát, hogy éjjel a szobájában alhassak? Mit mondjak neki, miért? És ha elmesélem, álmaimban ki, vagy mi látogat? Soha! Jaj, anya, a te gyengécske szíved!

DRACULA *Már nekem alszol el,
Már rólam álmodsz.*

Egy lidérces éjszaka megint. Mina! Nem, nem gyógyulok mégse. Virrasztással próbálkozom.

Távoli harangszó. Egy denevér visongása. Kaparászása.

Megint ott kaparászik az ablak
rácsán! Nem nyitom ki!

DRACULA *Úgy is jó.*

LUCY *Ne gyere be!*

DRACULA *Aludj el, kedvesem!*

Szélroham.

Lucy felnyög.

LUCY *Itt van.*

DRACULA *Gyönyörűségem. Egyetlenem.*

LUCY *Ne! Ne! Nem akarom!*

Lucy szívének dobogása. Szapora lüktetésből csendesedik, végül alig hallhatóan dobog. Lucy sóhaja.

Csend.

A részeg danolása bukkan fel ismét.

RÉSZEG *A patkány arclán
E sikátor ura
Most tétova
Hová tűnt mégis
A hű ara?
Aztán meglelé
Jaj, borzalom
A kanális mélyén
Búg dögdalom.*

A részeg nótája ismét lecseng.
Lucy nyög fel.

LUCY Reggel van? Fáj a nyakam.
A tükör előtt állok. Mintha öt kilót fogytam volna két nap alatt.
Megint nincs étvágyam. Mina! Gyere értem gyorsan!

RENFIELD *Mester! Renfield járt nálad. Kiszöktem! Már ott álltam a kápolnád előtt! De ezek elfogtak! Öld meg őket Renfieldnek! Hadd szolgáljalak!*

Arthur levelet küldött a dilidoktornak. Előtte azt kérte tőlem engedjem, hogy megvizsgáljon. És hogy anyám gyanút ne fogjon, majd ő úgy intézi, hogy ebéd után kettesben maradhassunk. Furcsa érzés. Hiszen Cilinder doktor is megkérte a kezemet...

RENFIELD *Jó, jó, jó! Renfield érti. Sokkal de sokkal ravaszabb leszek.*

LUCY Arthur megnyugtat. Seward doktor szerint semmi szervi bajom. Egy kis vérszegénység. A baj okát másban kell keresnünk. Az álmaim?
A holdkórosságom? Seward felajánlotta, most már csakugyan megkeresi régi barátját, az amszterdami Van Helsing professzort. Konzultációt kér tőle.

Renfield vihog, közben.

RENFIELD *Renfield beteg. Renfield meg akar gyógyulni. Renfield nem kér macskát, és nem eszik többé legyet, pókot, verebet. Doktor úr higgyen a jó Renfieldnek!*

LUCY Van Helsing holnap érkezik. Remélem, csodadoktor. Már az is csoda lenne, ha egyetlen éjszakát nyugodtan, rémálmok nélkül végigalhatnék. Ennyi talán elég is lenne. Rosszul vagyok, Mina. Mért nem írsz? Megígérted, hogy minden nap...És ha ti úton vagytok haza, én honnan tudhatnám a címedet?!

Renfield sikoltozás közben.

RENFIELD *Hinnie kell Renfieldnek! Doktor úr!
Engedjen! Engem vár a mester!*

LUCY Van Helsing csak nézeget, tapogat. Hümmög. Az álmaimról kérdezet. Megint hümmög. Nyaksebemet látva felkiált: Ó, mein Gott! Ennél többet nem volt hajlandó betegségem természetéről elárulni. Én pedig úgy döntök közben, kedves Wilhelmina, amíg nem adsz jelt magadról, még gondolatban se beszélgetek többé veled. Hol vagy? Bajban ismerzik meg a barát. Ó, én bolond! Honnan tudhatnád, hogy visszaestem? Minácska, bocsáss meg!

Denevér szárnycsapkodása, éles sikolyai. Lucy halkan nyögdécsel, nyöszörög. A részeg férfi távoli gajdolása.

RÉSZEG   Dögdalom bűg
A vér! A vér!
Ha patkányé is
Nem válogat
Ki inni tér.

Csend.
A tenger felől megint hajókürt hangja.

LUCY   Az ágyamban fekszem. Képtelen vagyok felkelni. Szegény anyám magán kívül szalajt Sewardért és Van Helsing professzorért. Amikor   bejöttek, köszönni szerettem volna nekik, de nem volt erőm megszólalni. Van Helsing arca gipszöntvénné merevedik, amikor fölém hajol. Azt hitte, nem vagyok eszméletemnél. Howardhoz fordul.

HELSING   Látja, tanult barátom? Holt sápadt, fehér az ajka, de még a fogínyé is. A lélegzet vételét szinte hallani is kín.

LUCY   Hallgatnak egy sort.

HELSING   Nem elég a vére, hogy a szívét működésben tartsa. Ömleszténünk kéne bele. Kérdés csupán az, hogy az önét, vagy az enyémet?

LUCY   "Fiatalabb vagyok a professzor úrnál, és..." Ha lenne erőm, mosolyognék Cylinder úrra. Csakugyan a barátom maradt, noha kosarat adtam neki. Nekikészülődnek. De megérkezik Arthur. Természetesen ragaszkodik hozzá, hogy ő adjon vért nekem. Ó, drága szerelmem! De most hadd aludjak inkább!

DRACULA   Mit akarsz?

RENFIELD   Mester!

DRACULA   Miért hívogatsz folyton?

RENFIELD   Ölj meg!

DRACULA   Téged, te féreg?

RENFIELD   Hadd szolgáljalak! Ne! Ne! Ne menj el! Ne hagyd itt Renfieldet!

Renfield keservesen zokog. E hang fölé a részeg kintorna dala keveredik.

LUCY   Arturnak megint vissza kellett mennie az apjához. Az a szegény lord is mennyit haldoklik. Seward doktor virraszt mellettem. Vigyáz rám. Alhatok tovább nyugodtan: megígérte, ha látja, hogy újra a rémálmaim   gyötörnek, rögvést felébreszt. Félek.

A denevér szárnycsapkodása.

Közeledik.

A hegedű sikoltozása.

A szárcsapkodás távolodik.

A hegedű szólama is elhal.

LUCY Jobban vagyok! A doktor szerint egész éjjel aludtam, akár a tej! Fel is keltem! Felöltöztem. Gyógyulok mégis? Hát persze, hiszen Arthur kedvesem vére zsibong az ereimben. Ebédhez ülök, kedvem van az ételhez, portóival koccintok anyával és ezzel a csodás dilidoktor baráttal. Seward utóbb búcsúzkodik: kissé elhanyagolta a tébolydája ügyeit. Csakugyan! Érdeklődöm, mi van a kedvenc betegével, aki legyet, pókot és verebeket eszik. Seward kedélyesen anekdotázik. A minap átszökött a tébolydával szomszédos villa kertjébe. Jókora ház, saját kápolnával. Legalább tíz éve lakatlan. Bár állítólag megvette valami dúsgazdag gróf, ám őt még senki nem látta...
"Éjszakára jövök"- búcsúzik végül, ám én játékosan ráripakodok: ma nem bakterkodik. Amilyen nyúzott miattam, ma nekem kéne vigyáznom az ő álmát.

A hegedű szólama sikoltozik, aztán csend.

LUCY Ó, ne! Jaj, megint! "Gott im Himmel"- a professzor kiáltására eszmélek félig. "Pálinkát kerítsen!- förmed Sewardra. Az rohan érte. Bekenik vele az ínyemet, a szívem táját és az ereimet. Nem érzem a pálinka ízét, illatát. "Alig rebeg- morog a professzor. "De él. Kezdhethük előlről. Vőlegény híján most maga a soros, hétalvó barátom" Szeretném a doktort felmenteni, hogy magam küldtem el. Aztán újra érzem azt az apró szúrást a vénámon, a belém áramló vér nyomását az ereimben. Cylinder úr is a vértestvérem lett. Kellett nekem azon tréfálkoznom, de kár, hogy az embernek nem lehet három férje, ha három kérője akad. Istenem, de rég volt. Hat hete? Négy hónapja? Álmos vagyok. Ma Seward életét eszem.

RENFIELD *Értem! Értem! Renfield nem bírta megölni Steward doktort. Renfield ügyetlen. Renfield büntetést érdemel!*

LUCY Fent vagyok. A professzor nyit be hozzám. Egy hatalmas csomagot hoz, mosolyog. A csomót gondosan megnyitja, és egy jókora csokor pirosas-fehér ernyős virágot varázsol elő. -Lucy kisasszonynak- nyújtja át lovagias bókkal. - Nekem? Jaj, de kedves, professzor úr!

HELISING
LUCY Kegyednek, igen, de nem csak udvarlási célzattal. Gyógyszer ez, kedveském. Nem akarom megbántani, de ez a virág bizony bűdös. Aztán rájövök, milyen szagot érzek. Fokhagyma?! Tréfál velem? Orvosság ez, magyarázza, ezúttal külsőleg alkalmazandó. Mégpedig ablakfára, kilincsre, küszöbre, továbbá a kegyed aranyos, fájó nyakacsájára. - Majd meglátom, olyan hatással lesz ez rám, mintha az Élet Vizéből szerzett volna nekem egy butéliával. De ha bűdös! A professzor nem hagyja magát. A cselédekkel mindent összekenet a fokhagyma virág szárával. És a tetejébe megtiltja, hogy szellőztessenek. Meg kell fulladni. Végre magamra hagynak. Ma nem virraszt senki mellettem. Van Helsing sugárzik, magabiztos. A lelkemre köti, én se nyissam ki az ablakot. És garantálja, nem lesznek többé rémálmaim. Az biztos,

mert perceken belül megfulladok. Mina! Hol vagy? Mi van veletek?
Tulajdonképpen megszerettem ezt a fura professzort. De a nyakamban ezzel a szörnyű virágfüzérrel...? Eszelős nevetés vesz erőt rajtam. Ophéliának látom magam. Arthur, az én Hamletem meg lehet, hogy az apját, szegény lordot temeti éppen? Az öreget mely rém öli meg?

Renfield tébolyult röhögése.

RENFIELD *Renfield Renfieldet eszik!*

A tenger morajlása, és fölötte a részeg kintornája lassan erősödik.

LUCY Éjjel. Anyám néz be hozzám. Mély alvást színlelek, hogy megnyugodjon. Furcsa a sors. Addig morog, sopánkodik az áthatolhatatlan fokhagymabúz miatt, hogy végül ő nyitja ki az ablakot. Alig távozik, ő máris fölém hajol.

Cuppogás, rágás, öklendezés, röhögés: Renfield.

RENFIELD *Renfield finom. Renfield az élet. Renfield a halál. Renfield fáj. De a húsa jó.*

LUCY Arra ébredek, hogy már a professzor is vértestvérem. Közönyös vagyok. Pedig mosolyognom kéne az öniróniámon: utóbb tényleg minden valamire való férfi vére átcsurog majd az ereimen. Mina? Á, te ezen nem nevetnél. Sose szeretted az idétlen megjegyzéseimet.

Kintornán hallatszik a részeg patkány-dala.
Aztán efölé Mina hangja.

MINA Drága Lucym!

Mióta nem hallok felőled! Csak azóta, válaszolhatod, amióta én sem hallatok magamról. Újságaim azonban talán megbocsátóbbá tesznek. Férjemet sikerült valamennyire talpra állítanom és visszahoznom Angliába. Amikor Exeterben kiszálltunk a vonatból, kocsit várt ránk, és ki más ült benne, mint férjem principálisa, a csúztól gyötrött jó Mr. Hawkins. A házába vitt, végigvezetett a részünkre átrendezett emeleten, majd megvacsoráztunk, és vacsora után egy pohárköszöntővel lepelt meg bennünket: "Egészségetekre és a házasságotokra emelem ezt a poharat, kedveseim! Kísérje istenáldás boldogulásotok útját, amiként az én szemem is kísért téged, Jonathan, gyermekkorod óta. Kérem, sőt, szeretném, ha otthonotokul házamat választanátok. Ennekem, mint tudjátok, se kutyám, se macskám, ezért végakaratomban rátok hagytam minden ingó és ingatlan vagyonomat." Azzal kezét nyújtotta Jonathannak, én meg sírva fakadtam nagy bután. Így virradt fel ránk a szerencsénk napja, látod, sátáni megpróbáltatásunk ideje múltán!

Lucy hangja magas, éles, kicsit visszhangos, ahogy dalol.

LUCY

Jó Babirka néni

Eljő majd közétek

Lehet tőle kérni

Csupa pici szépet

Ládafiát, pántlikát

Hajas babát, katonát

Jó Babirka néni

Eljő majd közétek...

MINA

Megfészkelődtünk hát e bájos régi lakban- a hálónkból is, nappalinkból is a székesegyházat és a környező szilfák fekete törzsét látni a tisztos régiség sárga kövei előtt. Én naphosszat hallgatom a varjak kárörvendő pletykáit, melybe reggelente a piaci kofák perlekedése is vegyül. Egyébként a varjúkárogás hallgatásánál komolyabb dolgom is akad, hiszen két embernek tartok házat. Az urak naphosszat tárgyalnak, a jó Mr. Hawkins avatja be a férjemet minden üzleti ügyeibe. Jonathanom egyre ritkábban dadog. Talán mégis fiskális lehet belőle? Édesanyád egészsége hogy szolgál? Szívesen beruccannék a városba most már, hogy láthassalak. De még nem tehetem, mert Jonathan gyengesége azért látható, a kór még nem múlt el tőle végképp. Éjszakánként remegve riad, aztán fél visszaaludni.

De mi van Arthur édesapjával? És az esküvőtök? Írjál! Írjál! És bocsásd meg hallgatásomat! Jonathan cso...cso..csókol, amit én még száz szerelmes öleléssel tetézek!

LUCY

Jó Babirka néni...

CULA

A kutyák? Megbízhatatlanok. Szolgák, akik nem értik, érzik a lélek utáni létet. Ha kutyává muszáj változnom, ezért vonyítok.

Eljő majd közétek...

MINA

Lucym! Mi van veled? Tényleg meggorroltál rám? Kérlek, engesztelődj! Fontos, hogy mielőbb beszéljünk. De ha nem tudunk találkozni, írásban válaszolj! Lucy! Láttam őt! Tudod! Azt a pimasz, félelmetes frátert, aki a Demeter hajó kapitányának temetésén...De hadd számoljak be értelmesen! Figyelj! Jonathan kamarai bejegyzésének ügyében jártunk Londonban. Utána, már késő este, a Piccadilly táján nézegettük a kivilágított kirakatokat. Jonathan átkarolt, mint azokban az időkben...Ez most mindegy.

Így andalogtunk hát, és a szemem éppen egy kocsikerék nagyságú virágos kalapon akadt meg Giuliano előtt, amikor...Amikor egyszerre vettük észre! Minket fürkészett, mosolygott!

JONATHAN *Ő...ő...ő az! Az! Örület!*

MINA

Én a döbbenettől csak...semmit nem tudtam!

Jonathan

sápadtan, düleedt szemmel fordul szembe az ismeretlennel. Most jól láthattam az arcát: fekete bajszos, karvalyorrú, hórihorgas. Arcéle kemény metszésű! A mosolya kegyetlen! A szeme...vöröslött! Mosolya vicsorrrá torzult. Egy farkas!

A szemfogai! Jonathan annyira reszketett, hogy kénytelen volt rám támaszkodni, különben összecsuklott volna. Aggódva fordultam hozzá. Aztán vissza.

Eltűnt. De Ő volt az, Lucy! És Jonathan azóta megint képtelen beszélni, csak...

JONATHAN Cs...csa..csakis! ő! A gö...a

gróf!

M...mő...megf.. fiatalodva! ő...őrület!

H...ha to-tő-tudtam! Volna! D...de nnn...em tudtam!

MINA A te vén erdélyi grófod megfiatalodva?

Jonathan felüvölt.

JONATHAN Hisz ismered őt!

MINA Megdermedek. Jonathan honnan tudja, hogy láttam azon a temetésen? Biztos, hogy nem számoltam be neki róla.

JONATHAN I...is...smered.

A részeg dala a kintornán.

MINA Éjjel. Jonathannak felment a láza. Nagyon félek, újult erővel tör rá a betegsége, és talán soha többé nem tud már értelmesen beszélni. Mit tegyek? Bárcsak itt lennél velem, Lucy!

LUCY *Gyerekek, ne féljete*

Ha jó Babirka közeleg...

MINA Döntöttem, még ma éjjel elolvasom a férjem erdélyi naplóját. Meg kell tudnom, mi az a titok, ami...Feltöröm a pecsétet. Neked jó éjt, drága Lucym! Szeretlek! Hol vagy?

Az Öregasszony zsolozsmázása.

Fölötte viharos széllokések.

JONATHAN ÉS MINA EGYÜTT

A gróf kocsisa szálas ember, fekete kalapja szinte elborítja szakállas arcát.

Csupán a szeme tűz ki alóla vörösen, amint a lámpás világánál felénk fordul.

JONATHAN -Korábban érkeztél ma, komám- veti oda.

- Az ánglius úr igyekezett- válaszol a mi kocsisunk, akire a leveletem bíztam, Minám.

- De mentetted volna át Bukovinába! Engemet ne szédíts, komám.

Amint ezt kimondja, a lámpás fénye kemény metszésű szájára és elefántcsontnak tetsző fogaira esik.

- Mert a halottak gyorsan lovagolnak- súgja az egyik útitársam egy másiknak a fülébe. A hintó kocsisa meghallhatta, fitymáló mosollyal tekint a suttogóra. Az felnyikkan rémületében.

MINA Átszállt a hintóba. Szinte megdermesztette a sötétség, meg a hirtelen egyedüllét. A kocsis köpenyt terített a vállára, pokrócot dobott a lábához. Hibátlan németiséggel szólította meg a férjemet.

THAN - Az éjszaka hűvös, mein Her. Gazdám, a gróf a lelkemre kötötte, hogy viseljem a gondját. Az ülés alatt talál egy palack cujkát, ha a szívét erősítené."

Gyereksírás, Lucy kacagása, dala.

LUCY *Ládafiát, pántlikát
Hajas babát, katonát
Csokoládét cukorral
Mézet is egy csuporral...*

A hintó és a lovak zajai.
A viharos szellőkések.

JONATHAN Egy idő után úgy tetszett, egyazon vidéken körözzünk. Fürkésző szemem kapaszkodót keresvén a sötétben, meg is erősödtem a gyanúmban. Már azon voltam, kérdőre vonom a kocsist, talán valami oka van, hogy az időt húzza. Morc alakját elnézve letettem róla. Kíváncsiságom mégsem hagyott nyugodni. Gyufát gyújtok, megnézem az órát. Pár perc múlva éjfél. Nem tagadom, meghökkenem. Amennyi babonáságot tömtek a fejembe az elmúlt néhány napon ezek a balga népek! Ősvalami érzésemet szégyelltem magam előtt.

Valahol messze kutya tutul.

DRACULA *A kutyák szolgák! A farkasok!*

JONATHAN ÉS MINA MEGINT EGYÜTT

Félelmében? Felkapja más kutya is. A széljárta szoros egy merő félelem és fájdalom.

JONATHAN Kaptatunk végre feljebb. De most másfajta vonyítás. Farkasok lennének?! Még sose hallottam, de...csak azok! A lovak nálamnál jobban meg nem rémülhettek! Első mozdulatom az volt, hogy kiugrok a hintóból, és szökök világgá.

MINA A kocsis a férjemre mordult. Leszállt a bakról.

JONATHAN A lovakhoz megy, a nyakukat veregeti, valamit sugdos a fülükbe. A mének kezesekké lesznek. Akkor a kocsis újra felkap a bakra, és széleseben nekiereszti őket az útnak.

Lucy buján, felajzottan.

LUCY *Hatolj belém, akárki vagy!*

MINA A hintó ismét a keskeny szoros keleti torkának tartott, onnan kanyarodott be egy keskeny vágásra, jobb kéz iránt.

JONATHAN Ha jól emlékszem. Vagy balra volt?Hamarosan fák fognak körül, sőt, helyenként átborulnak a vágás fölött, mintha alagútban járnánk. Ahogy hűl a levegő, hó egyre sűrűbben kezd hulladozni, és lassan fehér takarót kerít körénk. A farkasok pedig követnek! Vonyításuk közeledik, még hozzá mindenfelől. A kocsison azonban nem látom jelét megszeppenésnek. Csupán a fejét forgatja. Én hiába kémleltem a sötétséget.

MINA Jobb felől egyszer csak megpillant egy imbolygó kék lángnyelvet. A kocsis nyomban hőkölteti a lovakat. Megint leugrik a bakról, eltűnik a sötétségben.

JONATHAN Most mihez kezdjek? Hála az égnek, csakhamar előkerül. Felpattant a bakra, gyia.

MINA Utóbb megfordul a fejében, hátha ezt a kék lángot csak álmodta.

JONATHAN Az imbolygó láng néha olyan közel jelenik meg mellettem, hogy a sötétségben jól megfigyelhetem, mit tesz a kocsis. Odasiet, ahol a láng felszakadt, összeszed néhány követ és halomba rakja, mintha sírhalmot emelne egy sírhalom helyére. S ahogyan megáll közöttem és a láng között, átsejlik alakján az a pokoli lidércfény! Nem, nem lehet az más, mint a sok szemmeregetés utáni káprázat.

ÖREGASSZONY *Lidérc böffen, lángja szisszen
Holtnak béke soha nincsen
Ha nem nyugodhat kereszt alatt
Szolgálni kell pokoli urakat.*

Az öregasszony kapkodva tér vissza a "Hiszekegyhez".

MINA Egy darabig nem is látott több lángot. Vaksötétben robogtak tova, az ordító farkasok gyűrűjében.

JONATHAN Majd odébb az történt, hogy a kocsis messzebb ment a láng után, és távollétében a lovakra rájött a horkoló, fúvó, prüszkölő rémület. A vonyítás hirtelen abbamaradt. A sötét fellegek mögül egy pillanatra előbukkant a Hold. Megállt a fenyő borította bérc fogas élén.

MINA Ordasok gyűrűje! Ó, Jonathan!

JONATHAN Körülülnek bennüket. A foguk előcsillant, a nyelvük kilóg lustos pofájukból. Megbénultam. Aztán, azt hiszem, kiáltottam a kocsis után, mert megjelent. Áll és meglengeti két hosszú karját. És farkasok...visszahúzódnak! S alighogy ezt láttam, a Hold világára súlyos felhő húzódott megint. Teljes a sötétség. A kocsistól kérdezni se merek. Útirányunkat meghatározni képtelenség. Talán többnyire fölfelé visz az út? Végül megkönnyebbülten veszem észre, hogy a kocsis befelé fordítja a lovait egy omladozó vár udvarába. Feltekintek. Fényt szűrődni nem látok sehol. Csupán a védőművek néma sikolya mögül bújik elő ismét a Hold.

Az öregasszony zsolozsmázása.

MINA Állt, álldogált. Nem tudta, mitévő legyen. Koppantót, csengőt nem talált, s azt se hitte, hogy ezeken a temérdek falakon áthatol hívó szava. Várakozása mind hosszabbnak tetszett. Újabb kétségek gyötörték. Hová rendelte a sorsa?

JONATHAN Miféle rémségeknek nézek elébe? Vagy talán minden napos dolog, hogy egy londoni ügyvédbojtár a Kárpátok legzordabb várkastélyába jusson, hogy egy gróftól tájékoztasson, miféle körülményekkel kell számolnia, ha egy londoni ingatlant óhajt vásárolni? Mina! Mit keresek én itt? No persze, jóakaróm, atyai barátom, főnököm, a jó Mr. Hawkins kedvéért, óhajtására teszem mindezt, hogy elégedett legyen velem, és téged..., akit... De most itt állok, és nem tudom, ébren vagyok, vagy hajnalban arra ébredek a lakásomban, hogy már megint ruhástul dőltem be az ágyba, és a rengeteg fiskális munkától újra csak rémeket álmodok, hogy ki ölt meg kit, vagy ki perli el tőle azt...

MINA Súlyos lépteket hallott a kapu mögöl. Közeledő fényre lett figyelmes a tölgyből ácsolt kolosszus két szárnyának résén át. Lánc csörög, retesz csikordul, kulcs fordul a rozsdásnak hangzó zárban. Szálas öregember. Simára beretvált arcát és fehér harcsabajszát nem tekintve a férjem egyetlen színt se lát rajta a feketén kívül. Régi művű ezüstitűt emel, a lángját nem ernyőzi semmi, ezért...

JONATHAN Ezért lobogása a keresztoszélben hosszú, hajladozó árnyékokat vet. Az öregúr jobbával szívélyesen beljebb tessékel, majd makulátlan, bár kissé cikornyás angolsággal szólít meg.

DRACULA Üdvözlöm hajlékomban. Örülök, hogy küszöbömet jókedvűből lépi át.

MINA Aztán csak állt, akár egy szobor. Amint azonban átlépte a kaput, férjem jobbát oly erővel szorította meg, hogy ő szinte feljajdult. Dracula keze, akár egy harapófogó, hidege, mint a jégcsap.

DRACULA Járjon-keljen, mintha csak itthon lenne. És ami fölös boldogságot hozott, tegye le vendéglátójának. Azt ajánlom, Mr. Harker, kerüljön beljebb, mert foga van az éjidőnek, ön pedig ételre és pihenésre szorul. Házam népe e kései órán elnyugodott már, ezért hadd gondoskodjam a kényelméről magam.

JONATHAN És vitte végig az úti málhám a folyósón, majd föl két lépcsőfordulón, amelynek kőpadlózatán messzire visszhangzottak lépteink. A végén egy jókora terembe nyitott be. Örömmel láttam, hogy vacsorához terített asztal vár, és tekintélyes kandallójában hasábfák tüze pattog.

DRACULA Fárasztó útja után nyilván megüdülné és átöltöznék. Remélem, minden szükségeset megtalál. Mikor jónak látja, itt várom, jöjjön vissza az ebédlőbe!

MINA A terítke elé helyezett nagy tálról a gróf maga emelte le a fedelet.

DRACULA Én magam nem vagyok valami nagy dohányos.

MINA Kínálja a gróf a vacsora után a férjemet szivarral

JONATHAN A tűz fényében alkalmam nyílt, hogy figyelemre méltó arcát jobban megnézhessem.

MINA Határozott vonású. Nagyon is határozott. Gyökéből kiszökő keskeny orra furcsán ívelt sorsr. Homloka boltozatos, haja a halántéka körül már alig nő, másutt

azonban dúsan. A szemöldöke bozontos. Száját nemigen látni a bajusza mögött. Ajka keskeny, a fogai hegyesek és fehérek. Bőre a csontjaira tapadt.

DRACULA *Csak amíg öreg voltam. Már nem vagyok az. Fiatalon tetszem neked, Mina?*

MINA Térdén nyugvó kezének feje is fehérnek és finomnak tűnik a tűz fényénél. Amint azonban férjem jobban megnézte, látnia kellett, hogy nem is olyan finom az a kéz! Inkább széles és tömpe ujjú. És bármilyen furcsa- szőr nő a tenyerén. Keskeny körmei hegyesek. És amint kezét Jonathan karjára tette, ő alig tudta leplezni borzongását.

JONATHAN A leheletétől szörnyű émelygés fogott el. A gróf észrevette borzongásomat. A kandalló tűs felére telepedett. Hallgattunk egy sort. Aztán végre az üzletre tértünk. A gróf lelkes volt, midőn beszámoltam neki, hogy a jó Mr. Hawkins egy régóta lakatlan villát talált neki, hozzá saját kápolnával. Az pedig kifejezetten mulattatta, hogy leendő birtoka mellett egy tébolyda működik...

Ama templom harangja megint éjfél szajkózik.

MINA *Itt van! Itt vagy?!*

DRACULA *Itt vagyok, Mina.*

MINA *Ki vagy?*

DRACULA *Már rólam álmodsz
Ha árnyékokat látsz ott
A szíved mélyén...!*

MINA *Nem!*

LUCY *Már róla álmodsz te is!
Már az én álmaimra emlékszel te is!
A szíved mélyén Dracula szeretője vagy.*

MINA *Nem! Nem vagyok!*

JONATHAN Mina! Mikor rájöttem, hogy talán soha többé nem enged el, megvadultam. Rontottam lépcsőn fel, lépcsőn le, próbáltam minden ajtót, és kihajoltam minden ablakon, ámde hamarosan tehetetlenség váltotta fel dühöngő tébolyomat. Fába szorult féreg, én! Nincs segítség. Magamba roskadok. Gondolkodj! Hogyan szabadulhatsz? Mina! Rólad is kérdezett. Mintha régóta ismerne már. De hát nem ismerhet! Ki ez? Miféle démon? Nem volt oktalan tehát a beszerceiek aggodalma, és az útitársaim is tudták, miről pusmonak. Értem már, miért kerítették a nyakamba keresztet, fokhagymakoszorút, mit akartak a csipkerózsával meg a többivel. Mina! Soha többé nem látlak? Nem! De! Nem adom fel! Megszabadulok.

DRACULA Tatár, lengyel, török, orosz közé szorultunk itt a Kárpát külső karéján. A karéjon belül magyarok és szászok élnek. Meg azok, akik közülük a biztonságot keresik. Mi, vajdák ivadékai hol harccal, hol fondorlattal védjük birtokainkat. Üköm, Vlad Norinbergérban kapta Zsigmond királytól a

Sárkányrendet. Azóta nevezzük magunkat a Sárkány Fiának:

Draculának. *Tiszteled a múltunkat, Mina?*

MINA Hagyj békén minket!

DRACULA Hanem Vlad Murád szultánnal pusztítja Erdélyt. Majd magát Hunyadi Jancut is elfogatja. Hunyadi bosszút áll. Betör az országba, elúzi Vladot, és Dant tette vajdának. Drakul segítségért a törökhöz könyörög. Kiszorítja Dant, Hunyadi azonban megveri a török-oláh hadat, lefejezteti Drakult. *Érted-e már a múltját, Mina?*

MINA Mit akarsz velünk?

DRACULA A Dan vajdasága után következő Dracula a híresztelés szerint már én vagyok. Vaskézzel védelmeztem országomat a pártoskodás ellen. Ezért kaptam népemtől a megtisztelő Cepes melléknevet, ami a ti nyelveteken annyit tesz: a nyársaló. Megtanítottam minden árulót a karóba húzás félelmére. Mesélik rólam, hogy ebédhez szabad égben a karóba húzatottak között ültem legszívesebben. Volt egy követ, ki panaszolta a dögszagot. Megparancsoltam, hogy húzzák nyársra őt is tüstént, de jó magasra, ne bántsa az orrát a bűz. Ismertek és rettegetek, *Mina. Tisztelsz-e ezért?*

MINA Ez csak rémálom. Mi van Lucyval?

DRACULA *Mátyás királyban megismertem az erőt. Szövetséget kötöttem vele. Bolgárországban huszonötezer karóba húzott nyögése adta ebédemhez a zenét. A török ezt zokon vette. Mátyásnál kértem menedéket. De ő is elárult. Mondják, a fejem Konstantinápolyhoz jutott el hosszú nyárson. Nem igaz. Ha itt vagyok, akkor az én vagyok. Az örök életre kárhozott.*

MINA *Ki vagy te?*

DRACULA *A vér az élet. Az élet életet eszik. A rend és a bosszú angyala. Te is kellesz nekem, Mina. Csak a Nő szerelme éltet, és csakis általa veszhettek el.*

MINA *Add vissza a férjemet!*

DRACULA *Hallga', a tenger mint morajlik!*

Kapucsengő szól először hosszan, aztán szaggatottan.

LUCY *Mina! Ezek itt meg akarnak ölni!*

MINA Lucy! Ne hagyj itt!

LUCY *Azt tervezik, a szívembe karót vernek!*

MINA Lucy!

A magányos hegedű sikkantásai.

ÖREGASSZONY *Élőholt lesz, az az átka*

Ki belébotlik Draculába.

Nem nyughat kereszt alatt

Szolgál pokoli urakat.

MINA Egy bizonyos Van Helsing professzor állt az ajtóban. A segítségemet kérte. Ő hozta el nekem szegény, drága Lucym utolsó levelét. Ó, Lucym!

A tenger távoli, vad vihara és a hegedűszó lüktet.

LUCY Az éjszaka történeteket írásba kell foglalnom. Nehogy mulasztásom terheljen majd valakit. Halálosan gyenge vagyok. Mégis megteszem. A szokásos órában feküdtem le. A fokhagyma virágok a helyükön voltak az utolsó szálíg. Ahogy a professzor elmenőben meghagyta. Álmomból redőny-verdesés ébreszt. Mint már azon szörnyűséges éjszakai sétám óta majdnem mindig Whitbyben. Nem riadozok ettől a zajtól már. Mégse bánám, ha Seward doktor itt van a szomszéd szobában, amit a professzor félig-meddig meg is ígért nekem.

De nincs itt. A szememre már nem jött álom. Csak a félelem, az álomtól való félelem. Jó, gondoltam, akkor nem alszom, ha ébren vagyok, baj nem történhet velem. A csapdosás oly erős lett, hogy már nem tudtam, valóban az ablak mögül hallom-e. Ezért kiszóltam: Ki az? Van itt valaki? Vonyítás jön rá válaszul a bokrok alól.. Mintha egy beteg farkas várná, kívánná reszketegen a prédáját. Bárkit, aki most gyengébb, mint ő, csak húsa és vére legyen. Kinéztem a redőny résén. Az a Nagy Denevér! Mina! Ő az! Engem akar. Azt szeretné, hogy beengedjem. Nem! Pedig vágyom rá, hogy megtegyem. Már a kedves, bohó Qincey, tudod, a texasi kérőm vére lüktet az ereimben. Már négyen adtak vért nekem, négyen életet, és ő ettől a negyedik élettől is megfosztana. Tudom, hogy ő az a férfi, akit ama szegény orosz kapitány temetésén...a Vörös Szemű! Szeretnem kéne?

Visszafeküdtem. Nem! Nem alszom el! És nem nyitom ki az ablakot. Anyám jön be. Látván, hogy ébren vagyok, letelepedik az ágyam szélére. Félteni kezdtem, nehogy megfázzon, kértem, bújjon mellém úgy, ahogy van, pongyolástul a paplanom alá, úgy, amikor kicsi lány voltam, ő meg mesélt nekem a... Mamikám! Akkor megint támadt ő. A denevér. Anyám ijedten ül fel, mi ez a zaj. Nyugtatom, csak a szél. Visszabújjik mellém. Hallom, rémületében hogy zakatol szegény, gyenge szíve. Nincsenek sárkányok, és nincsen gonosz. Csak...

A szél! A szél tépte fel az ablakot! Olyan erővel csapódott ki, hogy összetört az üveg. Egy szürke farkas. Ő nézett be! Már nem denevér! De hogy került oda? A harmadik emeleten lakunk, Mina! Ó, istenem, segíts! Anyám rémülten kap a szívéhez. Aztán rám dől, és mint fuldokló, kap felém. Letépi a nyakamról a fokhagyma virág koszorút. Azt mutatja a farkasnak. Hörög. Mami!

Eltűnt a farkas. Helyette csillogó porszemcsék oszlopa. Bénán nézem őt, anyámat, aki erre élni se való nyomorult világra hozott. Anyu halott. Tudom, hogy én se érem el a hajnalt. Isten veled, Mina, és isten veled is Arthur, drága szerelmem.

MINA "Úgy vélem, tudom, hol kell keresnem Lucy gyilkosát." - szólt hozzám az ősz professzor, amikor...

DRACULA *Álmában mint a holt
Holtában álmodott.
Barbika néni él
Minden éjjel új életre kél
Hagyjátok őt
Átkozottak!*

LUCY *A Kensingtoni rém? Én? A Késelő Asszony, avagy a Gyászos Némbér? Ki az?
Mit tudtok ti az éhségről? Semmit. Apró gyermekek! Barbika néni kedves. Jó.
Játékot üzünk a halálból is. Bűvöm- báj kicsi fiún, tipegő lányon! Indultok
utánam vakon! Lucy! Ezek arra készülnek, hogy levágják a fejemet! Mit tudtok
ti a szeretetről?*

Csend.

MINA Lucy?

DRACULA *Gyilkosok. Térdelj le, London, vagy...!*

MINA Vagy csakugyan ők mentették meg a lelkedet?

DRACULA *Ők ölték meg!*

MINA „Ismeretlenül is hódolattal üdvözlöm önt? Köszönettel tartozom, hogy mesterem, Van Helsing professzornak átadta kedves férje naplóját? Sokat megtudtunk belőle közös ellenségünkről? Az külön csoda, hogy Ön, érzelmeim uralkodva, legépelte számunkra Jonathan gyorsírását? Kérem, legyen a továbbiakban is segítségünkre? Mindannyiunk érdeke, hogy a grófról, Draculáról szóló feljegyzések egy kézben legyenek? Ezért küldöm közös elhunytunkról, szegény Lucy Westernáról eme gyászos feljegyzést, melyet legépelni ha lenne szíves...?”

Hát ez a dilidoktor tényleg nem normális! Feldarabolják a barátnőmet, és még én segítsek nekik? Mit szólsz ehhez, Jonathan?

JONATHAN M...mmmö...meg...

MINA Meg kell tennem? Ezeknek?

DRACULA *Ezt még megkeserülitek. Drága Lucy húgom!*

Az öregasszony zsolozsmázza a "Hiszekegyet".

HELSING Háromnegyed tizenkettőkor hatoltunk be ismét a temetőbe. A súlyos felhőzetten holdsugár hatolt át olykor. Nem szóródtunk szét, amíg célunkhoz nem értünk.

MINA Hogy Van Helsingnek lámpásával kevesebbet kelljen világítania.

HELSING Egyre Arthuron volt a szemem, nem rohanják-e meg fájó emlékei, amint a sírbolthoz közeledtünk. Meg kellett állapítanom, hogy apjától öröklött rangja új méltósággal ruházta fel.

MINA A professzor megnyitotta a sírkamra kapuját, és látván a társaság tartózkodását, elsőnek lépett be.

HELSING Mikor átléptük a küszöböt mind a négyen, döngve csapódott az ajtó.

MINA Van Helsing a koporsóra fordította a lámpást. Csavarhúzózt vett elő.

HELSING Mikor tehát első alkalommal jártunk itt éjszaka koporsó üres volt. Másnap délután viszont megtaláltuk benne azt, akit nem szívesen nevezek Mrs. Westernának. Bolygó holt ő, vámpír, uraim. A hampsteadi gyerekek egyébként imádják.

MINA Látom magam előtt: a professzor szinte cseveg.

HELSING Előző éjszaka egy bolygó kék lánghoz hasonló jelenséget követtünk. Nemde egy alvó, ám még sértetlen gyermekeket találtunk nem messze a haraszt közt.

MINA Ezzel leemelte a koporsó fedelét. Üres volt.

HELSING A legelőbb a texasi Quincey Morrisnak jött meg a hangja.
- Közben én összeadok és kivonok, míg professzor barátom a tudomány tisztaságát védi, Arthur pedig halottunk erkölcsét. De a vége csak az, hogy itt se gondolat, se ildomosság hasznunkra nem válik, csakis szemünk meg a fülünk. - Ezzel egy tábla bagót kotort elő, letörte a sarkát és kérődzni kezdett rajta.

MINA Helsing pedig újra elővette a fokhagymáit... Hallod, amit olvasok, Jonathan?

JONATHAN Ki...kkk...kio...

HELSING Kiosontunk a kriptából. Puszpángok, fagyalok és síremlékek rejtekébe. A hold megint kibújt a felhők közül. Éjféλι virradat. A távoli kutyavonítást püsszegtem volna le, hogy halljam a fű zizzenését.

JONATHAN Hhh..ha...hagyd abba!

HELSING Homályos fehér alak. Ő volt az. Lucy. Egy sötét gombolyagot szorított magához. Jaj, az arcát nem láttam! Mert ráborult a karján hozott gyerekekre.

MINA Lucy!

HELSING Apró nyikkanás. Álmból riad a gyerek? Vagy egy kimúló nyúl sikolya? Lucy? Arthur lélegzete. Ő az. Lucy? A szeme vörös. Kívántam, hogy észre se vegyen.

MINA Van Helsing előlépett az árnyékból. A sírbolt száját elállták. A professzor megemelte a lámpását.

HELSING Lucy. Friss vértől vöröslő ajka. És egy csepp hófehér halotti köntösén. Most nem figyeltem, hogy Quincy barátunk kérődzik-e. Meglátott a holt. Felhorkant.
Ó, Lucy! Én emlékszem rád! Álmatag és néha huncut tekintetedre! Rontás! Fájdalom? Arthur indult meg felé.

LUCY Gyere, szerelmem! Hagyd a leselkedőket! Szerezz végre nekem igaz szeretőhöz méltó gyönyörűséget!

HELSING Vászott bujaság szólt a szavából. Arthur tárt karokkal lépett felé.

MINA Van Helsing közéjük ugrott, és egy csipkebokorból font keresztel sújtott felé!

JONATHAN M...mmina! A hangod!

MINA Mi van vele?!

JONATHAN S...sss.se...se...mmi.

HELSING A démon visszaretent, és a professzor mellett suhant el a sírkamrába. Ajtaja előtt azonban megtorpant, és visszanezett. Négyszögre nyílt szájából dőlt az ocsmányság.

MINA Amikor Van Helsing megsokallta, felemelte a keresztet és elhallgatta vele. Suttogva kérdezte Arthurt.

HELSING Tegyek szándékom szerint? Feleljen lordságod!

- Tegyen, tegyen!- szakadt ki Arthurból. Már ott voltunk mellette Quinceyvel. Karon fogtuk, nehogy összeroskadjon. - Élőnek nem lehet ilyen színeváltozásamotyogta.

MINA Amikor a professzor a kripta ajtajának fordította a lámpását. A kulcsot a zárba illesztette. Megnyitnia ujjnyi résnél tágabbra alig kellett. A fokhagyma varázsát elhordta egy fuvallat annyira, hogy Lucy besurranhatott.

HELSING Mindannyian megkönnyebbültünk, amikor bezártam a kripta ajtaját, majd fokhagyma gerezdekkel megkentem újból, még a kulcs lyukát is.

MINA Mikor művével elkészült, táskáját a dilidoktorra bízta, aztán a karjába emelte az álomba merült gyermeket, majd Arthurhoz fordult.

HELSING A keserű pohár javát már kiürítette lordságod. Angliában vagyunk. Ahol zsidó, anglikán vagy nonkonformista Mózessel vallja mind: a vér az a lélek.

MINA Ezután visszafordult a kriptához, a gyermeket letette a fűre, visszakérte a táskáját, és bement a kriptába.

JONATHAN K...kö...kín...

MINA Odabent forrasztópáka, forrasz, és petróleumégő kerül elő. Meg a boncoló készlet. Amikor Helsing az égőt meggyújtja, és a dilidoktor kezébe nyomja, kicsiny csontfűrészével eltűnik, majd egy perc múlva csipkebokorból készült kereszttel bukkan elő.

ÖREGASSZONY *Suharcát legallyazza
hegyét láng fölött szenesíti
élőholt szívét véle átalveri...*

MINA Suharcát legallyazza, meghegyezi, a láng fölött megszenesíti.

HELSING Erdélyen innen, Magyarországon túl a halált halogató vénektől kérdik

huncutul. A Kárpátokon ez nem tréfabeszéd. Emitt egy szégyenbe esett leányról is sutyorogják, megmászta a pók. Amott a holtra vigyáznak, meg ne történjék vele.

ÖREGASSZONY *Aki rosszul holt meg,
a lelke nem távozhatik tőle*

HELSING És a gubamecek, grobnyokok, drakuszok rontó seregébe kerül, akik rokonaik, a falujuk beliek és minden élő ember vesztét okozzák. Ők a szerencsétlenek. Mert helyüket a szentek egységében el nem foglalhatják. Tehát jót tesz az velük, aki a csipkebokor nyársával döfi át, mintegy a megváltás útjára igazítva őket. Ezután

az áldozataik nyakán mart seb beheged, a rájuk vetett démoni ártásnak vége.
Lucy hálás lesz nekünk.

MINA Arthur szó nélkül nyúlt a nyársért. Van Helsing a vállára teszi a kezét. - Derekas tett. Jegyese emlékét állítja helyre. Nem titkolom, iszonyú pillanat lesz, ám aztán lordságot megkönnyebbülten hagyja majd el ezt a sírboltot.

- Halljam, mi a teendőm- kérdezi Arthur rekedten.

- Fogja a nyársat a bal kezébe. Hegyét illessze a szív tájára. Majd, ha bármi történik, ezzel a kalapáccsal a nyársat verje át a szívéen. Aztán én levágom a fejét.

DRACULA *Lucym, drága húgom, megvonaglott a koporsóban. Bíbor szája átokra nyílt. Hobot túrt a kín az ajkán, ahogy az a lord átütötte szívéet. Nem, Mina. Ezért nem bocsátok meg ezeknek soha.*

Jonathan kiáltozik fájdalmasan.

JONATHAN Itt van! Itt van! Ss..se..gíts, Mina!

Odakint a templom harangja repedten kondul.
Messziről a részeg gajdolását sodorja a szél:

RÉSZEG *Ötven láda televény, televény
Patkánykirály már nem él, rég nem él
Rácsaptam az arájára
Vérét szívtam két pofára...*

Csend.
Madarak csicseregnek.

MINA Odakint a természet. Pirkad. Madarak hívják a párjukat. Az ölemben e levél.
Benne Van Helsing magyaráz. Én meg...mintha magam is ott lettem volna a kriptában.

Látom Lucy levágott fejét Van Helsing kezében:

"A bajnak végére kell járni, uraim. Okát, ha lehetséges, megszüntetni a legjobb.
Már tudom, ki az, aki e borzalmakat sorsunk elé hozta: Dracula."

DRACULA *Ma még mással alszol
Ma még mást ölelnél
De már rólam álmodsz
Jövök hozzád is, Mina.*

A tenger morajlik, sirályok sikoltoznak.

MINA Vacsorára megérkezett Jonathan. Szeretem őt? A jegyzőkönyv szempontjából ez most mindegy. Rám bízták az urak. Az asztaltársaság nyomban étkezés után bizottsággá alakult, és megkezdte működését. Van Helsing jobbán én ültem, a titkár. A professzor viszi a szót. Mondja:

HELSING "Úgy tudom, mindannyian ismerősek lettek a témában, Mina asszony jóvoltából. Amióta tehát ki-ki maga látta a Rémet, vagy színről színre, vagy a művét, és ezért az elpusztítására esküdött, tudnia kell, hogy mit tehet ellene, és mit nem. Bizonykodnunk hasztalan. A rém örök életet ígér. Ereje az emberi lélek felett csakis ez. Akit magáévá tesz, marásába ezért rögtön nem pusztul bele, hanem erőt merít belőle, sőt, ha az áldozatának útját nem szegik, halhatatlanságot szerez. Ellenségünk talán nem a Nyársaló Vlad vajda maga, hiszen az ő feje külön temettetett el Snagov monostorában, noha mi Konstantinápolyról tudunk, de ha ezt állítja igen tanult Arminius barátom a buda-pesthi egyetemről, akkor csakis neki lehet igaza. Tehát gonosztevő rémünk ama ősi borzalom valamelyik ivadéka lehet. Aki ükeinél is rémesebb tettekkel tartja rettegésben egész Bukovinát, Moldvát meg Havaselvét évszázadok óta. És most szegény Jonathan barátunk akaratlan segédletével átköltözött London nyüzsgő milliói közé. Mindjárt megérkezésekor láthattuk, mire képes. A Demeter hajónaplójából olvashattunk Az legénysége veszett hajó viharos érkezése rá vall. ő maga ama kutya képében ugrott ki a partra. Drága Lucynkat, végre lelke nyugodhat békében, denevérré változva látogatta. Akaratát, Jonathan barátunk a megmondhatója, farkasokra is rákényszeríti. Megjelenhet csillogó porszemcsék ködében. Lucy utolsó feljegyzésében olvashatjuk, hogyan ját ki-be akár ujjnyi ajtórésen, akár zárt koporsón. Enni nem eszik. Jonathan több mint egy hónapig élt a fedele alatt, de táplálkozni nem látta.

JONATHAN Nnnnem.

HELSING Ám mintha az életéhez nem csupán más vérére lenne szüksége. Gondoljuk meg az útipoggyászt! Azt az ötven láda közönséges földet. Lehetséges, hogyha a kápolnájába átmennénk, és a földet széttalicskáznánk, televényétől fosztanánk meg. Ám az is meglehet, hogy a földdel a messze környéket csak összefertőznénk. Bizonyossággal nem tehetünk se jót, se rosszat.

MINA Mr. Morris e szónál felemelkedik, kipillant az ablakon, majd lábujjhegyen elhagyja a szalont. A professzor egy pillanatra hökkenten néz utána, aztán csak mondja, mondja tovább a magáét.

HELSING Továbbá: a Rém ereje húsz emberrel ér fel. Akár Jonathan barátunk vörös szemű kocsisára gondolunk megérkezésekor a Dracula-várba, akár a Demeter legénységének elveszejtésére. Mellesleg, a hajónapló olvasása közben azon is borzonghatunk, hogy talán még az elemeknek is parancsol. Számítsuk ehhez évszázados gonoszságát, ebbéli bölcselmét, és nyilván látjuk, milyen félelmetes ellenféllel kerültünk szembe.

Nem messze egy pisztoly dörrenése. Denevér sivakodik, szárnycsapkodás.

MINA A golyó az ablakfáról visszapattant, betört egy üveget, és a szemközti falba fúródott. Gyáva nyúl lehetek, mert én bizony nagyot sikoltottam. De talpra ugrottak a férfiak is mind. Arthur, azaz apja fájdalmas elhunytja után, Goldaming lord feltépte az ablakot. Mr. Morris szabadkozott az utcán állva.

" Már megbocsássanak, ha riadalmat okoztam. Megyek föl rögvest, és elmondom, miért tettem." - Egy perc múltán meg is jelent, és széttárta a karját. -"Legszaporábban kegyedtől kérem a bocsánatokat, Mrs. Harker, hogy lődözök bolondjában, mintha a pampákon lennék. Hanem amióta a Westerna-ház körül éjjelente denevért láttam röpködni, és Lucy kisasszony baját is sejtettem, azt meg tudom rég, micsoda veszedelmes férgek az európai denevérek dél-amerikai kollégái, hát azóta öldözöm őket, valahányat látok."

JONATHAN Lill...lö...látott?

MINA Itt volt!

JONATHAN FIGYELT MINKET!

CULA *Elnézegettelek újra, Mina. Szép vagy. Vársz rám. Mindent megadok neked.*

MINA Mintha szólna hozzám. Mintha belőlem beszélne.

DRACULA *Szólok hozzád. Belőled beszélek.*

MINA NEM!

CULA *De ennek a háromnak, akik Lucynkat levágták, nincs kegyelem!*

MINA "Ideje azonban", szólal meg ismét, kissé remegő hangon Van Helsing.
HELSING Hogy a Rémmel annyira erőssége után a gyengéit is végigtekintsük. Magunk tapasztaltuk, hogy a fokhagymától irtózik...Akár apró vérszívó rokona, a szúnyog. Ezért a mocsárláztól annyira szenvedő Duna-deltaiak azt hiszik, vagy például a vízi emberek például Dobrudzsában, akiknek a fokhagyma evésétől már nem csak a szájuk bűzlik, hanem a bőrük is szinte párolog, hogy mindazok, akik nem élnek a fokhagyma áldásával amott, csakis vámpírok lehetnek. S ahogy az ördög a tömjénfüsttől, úgy tart a Rémmel a szentelményektől vagy akár a csipkerózsa fájából tákolt keresztől. Viszont a tükör nem fegyver ellene, hiszen képét vissza nem veti, a napfény se vet árnyékot neki.

MINA Godalming lord veszi el a türelmét. "Lassan ránk esteledik. És maga, professzor úr úgy beszél róla, mintha nem tudná, nyilván hallja minden szavunkat."
- Az a kérdés, hogyan pusztíthatjuk el azt az ötven láda földet- nézett körül a praktikus texasi.
- Célunknak talán megfelel a fokhagyma és a szentelt ostya- veszi vissza a szót Van Helsing.

HELSING De mi az igazi célunk? Nem az, hogy ezt a borzalmat más tanya felkutatására kényszerítsük, hanem hogy elpusztítsuk, de legalább kiűzzük Angliából. Tudjuk, és ez bölcs előre látására vall, hogy már nincs mind az ötven láda a kápolnában. A legtöbb sikerrel az kecsegtet, hogy az összes televény helyét felderítsük.

MINA Van Helsing javaslata azoknak is tetszett, akik az azonnali cselekvés pártján álltak. Abban is megegyeztek, hogy engem, tekintettel a gróf birtokába való behatolás veszélyeire, hátra hagynak. Összekapták hát lámpáikat, álkulcsokat septében, és énnekem nyugodalmassal jóéjszakát kívánva elvonultak. Még

Jonathan fejében se fordult meg, hogy egy asszony álma miként lehet nyugodalmas, ha szeretteit, szerelmét veszedelem fenyegeti.

DRACULA   *Hallga', a tenger mint morajlik*
Könnyű sóhaj emeli kebledet
Hány századnyi év kellett
Hogy elérjen a vég
És elkezd az örök kezdetet.

MINA   Lucy! Egyetlen barátom! Drága szerelmem! Mit tettek veled? Le se feküdtem volna még, mert álmos nem voltam. De amint a szemem lecsuktam, peregni kezdett az életem akkortól, ahogy Jonathan útnak indult Erdélynek, és az események minden képét mintha tragikus erő gördítette volna eléem. "Hallga', a tenger mint morajlik!" - honnan idézem én ezt a mondatot?

LUCY!

Lucy dalolása nagyon messziről.
LUCY   *Jó Barbika néni*
Nem kell tőle félni...

MINA   Mintha a kérlelhetetlen sors műve lett volna Jonathan utazása, de az én látogatásom is Whitbyben. Mert ha nem megyek, ki tudja, Lucy ma boldogan él Arthur oldalán! Éjféli holdkóros sétáira az én érkezésem után indult újra. Ha én nem tartom remek kikapcsolódásnak azt a sok temetői kiességet, nem találkozik a gróffal. A gróft nem én vonzottam oda?! Tessék, már megint sírok.

LUCY   *Elment a jó néni*
Nem kell tőle félni...

MINA   Így emésztődtem jó darabig, amikor távoli bagolyhuhogásra lettem figyelmes, majd a környékbéli kutyák vésztes vonítására. Itt van!   Értem jött?
Csend.

A holdfény éles árnyékokat rajzolt fák és bokrok mögé. Egymásra másolt minden levelet. Mintha a fűszálak is kettős életre keltek volna. A holdfényből egy fénypászma megindul. Megáll, majd szétterül a falon. Az ablakbéli látvány elálmosít, és tagjaimban ólmos fáradtság terjedez. Alig bírok visszavánszorogni az ágyba. Álomba zuhantam? Egyszer felbuktam belőle - hallga', a tenger mint morajlik. Mintha Jonathan hajolt volna fölém. De máris új hullám csapott át rajtam.

A részeg kintornája:

Egy igazi arclán
A sikátor ura
Osont ott tova
Mit sem sejtve
A halála felé.

DRACULA *Bámulja a sebed a nyakadon a fiskálisod, Mina.*

MINA Mért bámulod a sebem, Jonathan?

JONATHAN Mmm...mert...

CULA *Leroskad. Mered maga elé. Lelkifurdalása van miattad. Ha jobban figyel rád, nem jutsz ilyes sorsra, azzal vádolja magát.*

MINA Ha kárt teszek Jonathanban, rögtön végzek magammal!

DRACULA *Ügyelni fognak majd rád, hogy egy percig magadra ne maradj.*

MINA Mint Lucyra?

HELSING Drága gyermekem! Ha a jó halált szolgálhatom, bizvást állok Isten ítélőszéke elé. De kegyednek még nem szabad meghalnia. Magát a Rém nem emésztheti el. Sorsát az ilyen halál, tudjuk jól, be nem végezheti.

MINA Tegnap mit végeztek, professzor úr?

JONATHAN Háhárom címen megtaláltuk mind az ötven ládát!

Mmme...meg...meentlek, Mina!

HELSING Egy híján mint az ötvenet.

JONATHAN D...dő...dddd...Azt is megtaláljuk!

HELSING Felnyitottuk a ládákat, és a földet beszórtuk ostyával.

JONATHAN A...a rrrr. a rrrréé..

HELSING A Rémnek Angliában többé nincs helye. De követnünk kell, bármerre tart is, mert kegyedet is megmarta a szerelmével, maga drága.

MINA Akkor mi lesz velem?

HELSING Mint az orvoslásban annyiszor, tapasztaljuk a gyógyszer foganatosságát, de a foganatosság oka felől homályban vagyunk. A Rém nem nyughat többé a szentelt ostyával meghintett hazai földjében. Nem tudjuk azonban, minek kell a nyugvásához hazai televény. Amikor erről érdeklődtem a buda-pesthi "Vampiry" barátomnál, homályos célzással válaszolt. A magyarok "tor" szaván tűnődött, miként alkalmazták az emberhalált, vagy a disznóölést követő halott engesztelőre. Majd közel-keleti zarándokútjának tapasztalására tért rá, hogy a gyászos hajtépés, ruhaszaggatás, sőt, hogy a megszomorodottak akár az ujjukat is levágják és halottuk után vetik a sírba, az élők kapcsolatát jelentik a holtakkal.

JONATHAN Sz...szooo...szeee...szeretlek, Mina!

HELSING Jákob Józsefet kérleli, ne temesse el őt Egyiptomban. A menekülő Dávid Saulnak kiáltja, ne omoljék az én vérem távol az Úr színétől, csak az anyaföldre.

MINA Tehát ők is vámpírok voltak?- furcsán nézett rám a professzor.

HELSING Tegnap találkoztunk vele személyesen is, Mina.

MINA A gróffal?

A beszámoló közben Jonathan halkán motyog, nyöszörög.

HELSING Feszült pillanatokba telt, amíg a Kápolna bejáratában megjelent. Egy iramodással berobbant. Mint egy párduc, ugrott el közöttünk, és az ablak közelében állapodott meg. Az a gúnyos mosoly! Harker a bejáratot eltorlaszolta, aztán csatárláncban megindultunk felé. A vérszopó denevér! Jobban meg se nézhettem, mert a jó Quincey félfordulattal belevágta araszos vasú vadászkését. Fegyvere nem fogta! De a kabátja hosszan felhasadt a melle táján, és a zsebéből egy nagy köteg bankó és aranypénz hullott ki. Quincey kése újabb döfésre emelkedett, én azonban inkább keresztet emelve léptem közéjük. És a többiek, ahogy közelebb nyomultak, ugyancsak a keresztjüket tolták a gróf felé. A gróf felsöpörte a padlón fekvő bankjegy köteget, és nekiugrott a zárt ablaknak.
Üveg csörömpölés.

JONATHAN E...e..egyenesen

HELSING Az istálló ajtajának ugrik, ott megint szembefordul velünk.

Dracula dörgő hangon.

CULA A birkák nem lepik meg a mézáróst, amikor nekitódulnak fehér pofájukkal! Azt hiszik, túljárnak az eszemen, hogy az anyaföldem kirántják alólam? Szerető nőiket kerítettem a hatalmamba. Ők úgy jönnek majd utánam, ahogy évszázadok óta mindig. Alattvalóm és táplálékom valahány!

HELSING Ezzel gunyoros nevetéssel magára csapta az istálló ajtaját. Arthur és Quincy törték rá.

JONATHAN D...dde a...a..addigra neki hült helye volt.

HELSING Egyetlen ládát mentett meg. Azzal szállt hajóra, hogy meneküljön. És nekünk üldöznünk kell, akár a pokol tornácaig, és meg kell ölnünk őt, Mina.

MINA De miért?

HELSING Azért, mert Dracula még évszázadokig élélhet, kegyed pedig halandó. Kivált, amióta marásával megjelölte.

MINA Tehát úgy járok, mint szegény Lucy?

JONATHAN A..a..azt nnnnem hagynánk soha!

MINA Átszúrják az én keblemet is? Levágják a fejemet?

HELSING Üldöznünk kell a gróft.

CULA *Ők akarnak megölni. Én pedig örök szerelmet ígérek neked, Mina. Érted?*

MINA Most mi történik veled? Hol vagy?

A tenger morajlása.

CULA *A ládámban fekszem, és útban vagyok hazafelé. Nem érdemel meg engem London. És ők? Az a bosszantó mitugrász Van Helsing? A lord? A "férjed"? Tudod, mire készülnek ellenem.*

MINA Futunk utánad, hogy megöljenek.

DRACULA *Csak elhoznak téged nekem, mást nem érnek el.*

MINA Kiokoskodták, hogy Bukovinának igyekszel. Másként hajóval oda, mint a Fekete tengeren, nem juthatsz. Azt is tudják, hogy egy Katalin Cárnő nevű hajóval utazol.

DRACULA *Ügyes.*

MINA A hajó először Várnában köt ki. Ott fognak várni rád.

DRACULA *Csak várjanak. Mostantól mindenről tájékoztatsz. Igen.*

MINA Noha az időnek ugyan bővébe jutottunk- foglalja össze a helyzetet újra Van Helsing...

HELSING De a dolgunk bajosabbá vált. Bocsássa meg, Jonathan, de a gyakorlott szem megállapíthatja a felesége arcáról, hogy a vérszopókkal való apró hasonlatosságok már ütköznek ki rajta. Mi pedig Dracula után igyekszünk, a hazája felé, ahováládájában magát visszamenekítené. Ne feledjük azonban, hogy ha visszajut, poggyászára szüksége többé nem lesz. Már a havasok felé közeledve is egyre nő majd a hatalma, ha egyébért nem, az ott lakók félelme miatt. Gondoljunk a haláltánc-ábrázolásokra: a csontvázként megjelent Kaszás maga is halott, és íme látjuk: halott ragadja el a halottat ama nép hitében. Eszerint minden halottra gyanakszanak, hátha a Kaszás az maga, hiszen hitük szerint természetes halál nincsen.

DRACULA *Okos a kis professzor...*

MINA *Halottak ragadnak el az életből mindenkit, bosszúból a maguk elrablásáért."- hallod, mit beszél?*

DRACULA *Ez ostobaság, Mina. Te élni fogsz.*

HELSING Ezért és nem másért tesz szemrehányást magának a hátramaradott, mondván, hogy szerettére nem eléggé vigyázott. S e tépelődés mintegy hívogatója a Réznek. Mina asszony lelki furdalása Lucyért, és önért, tisztelt Jonathan, idézte meg közénk Draculát.

DRACULA *Hosszú évszázadok óta vártam Rád, és Lucyra, Mina.*

ÖREGASSZONY *Az éj leplén éji lepke
Az éji lepkén éj hidegje
Lepke szárnyán bársony
Azon rebben álmom.*

Aztán mintegy kétségbeesve tér vissza a "Hiszekegybe".

MINA Már Várnában vagyunk. A Charing Crossról indultunk október 12-én, reggel. Már aznap este elfoglaltuk helyeinket az Orient Expressen. Azon éjjel, és a másnap utazván hajnali ötkor értünk ide. Godalming lord az állomásról nyomban a konzulátusra siet, nem érkezett-e címére a Katalin Cárnőről valami távirat.

Megfészkelődtünk az Odessus szállóban. Szinte mindig alszom. Van Helsing kitalálta, hogy hipnotizál, hátha ezzel kapcsolatba kerülök veled. Hókuszpókuszolt. Füllentek egy kicsit nekik. Látni különben tényleg semmit se látok. Hallom csak, hogy a hajó oldalát hullámok nyaldossák, és hallom a kötelek pattogását a vásznon. Hátszéllel haladsz?

DRACULA *Igen.*

MINA Itt várnak rád!

DRACULA *Csak várjanak.*

MINA De ők mindent megtettek a megölésed érdekében! Goldaming tudatta az itteni hatósággal, hogy a Katalin Cárnő az egyik barátjától ellopott holmit szállít.

DRACULA *Az lennék én?*

MINA A hatóságnak nincsen ellenére, hogy a hajót a lord a saját felelősségére átkutatja. Már a hajó tulajdonosa is megtáviratozta az engedélyét. Ezek itt mind hasra esnek a lord előtt.

DRACULA *Szolga népség. Kutyák.*

MINA Apróra megbeszélték, mi a teendő, ha a hajóra feljutnak. A ládád megnyitása után a cövekelés, aztán a fejed leoperálása Van Helsing és a dilidoktor Seward dolga lesz. A férjem és Quincey dolga a fegyverrel való biztosítás. A professzor szerint rendőri eljárásról, vagy törvényszéki boncnokok akadémikuskodásától tartani nem kell, mert a tested majd pillanatokon belül porrá omlik. Ez igaz?

DRACULA *Mind alattvalóiddá alázom őket, Mina.*

MINA Ne Várnában köss ki!

DRACULA *Galatzban már várnak rám.*

ÖREGASSZONY *Azon rebben álmom
Lepke szárnyán bársony...*

MINA A távirat korántsem okozott megrökönyödést a körükben. Szinte már várták a biztos tudomását, hogy megbuktak.

Dracula nevet.

MINA Én úgy tettem, mint akit a hír megrendít. Valóban így is volt egy kicsit. Mert ha nem visznek el hozzád, akkor mi lesz velem? Magam hogy menjek utánad? És egyáltalán, meg tudok-e hozzád szökni?

- Mikor indul a legközelebbi vonat?- kérdezi a professzor.

DRACULA *Félhétkor.*

MINA Félhétkor! - Arthur lord döbbsen mered rám, honnan tudom. Megint füllentek. Tudtam, ha téged tovább kell üldöznünk a várad felé, utunk Galatzon át vezet. Ezért tanulmányoztam a menetrendet.

- Bámulatos asszony! - lelkesedik Van Helsing.

Ostobák. Még Jonathannak se jut eszébe, azt vajon honnan tudom, merre van a várad.

Lovak hőkölése, vízcsobogás, fojtott roma káromkodások.

DRACULA *A volt fiskálisod naplójából. De légy óvatosabb!*

MINA Az leszek. Van Helsing mégis csak gyanakszik. Ezt mondja: Dracula talán rájött. Valahonnan tudnod kellett, hogy nem szabad Várnáig hajóznod. De hogy legyek óvatos?

DRACULA *Lassítsd az útjukat!*

MINA Ég egy seb a tenyeremen. Véletlenül szentelt ostyát vettem a kezembe. Meddig tart még?

CULA *Nekem kell a váramba érni előbb! Aztán hozd őket eléem. Karóban végzik.*

MINA Jonathan nem!

DRACULA *Az úrnőm vagy, kedvesem...*

MINA Már Galatzig többet késtünk három óránál. Az állomáson ért a naplemente. Van Helsing hipnotizálni próbál.

DRACULA *Téveszd meg azt a sarlatánt!*

MINA Tudják, szerelmem! A Katalin Cárnó kapitánya! Aztán az a Gribács Albin, aki az éj leple alatt mentette ki a ládádat a hajóról! És végül az a Latucsek! Őt meg kellett ölnöd? És a cigányaid megbízhatóak?

DRACULA *Szolgáim.*

MINA Goldaming lord és Jonathan csigás gőzhajót bérelt. Seward doktor és Quincey Morris lovon haladnak a folyó mellett. Van Helsing elébed akar vágni velem, hogy előtted érjünk a váradhoz, és a fészketet kifüstölje, hogy ott se találhass többé menedékre.

DRACULA *Állítsd meg őket!*

MINA De mit tegyek?

DRACULA *Ölj!*

MINA Nem!

DRACULA *Az élet életet eszik.*

MINA Van Helsing örült!

DRACULA *Nem érhettek előbb haza!*

MINA Drágám! Havazott az éjszaka. A hideg nem enyhült. Talán a borzalmas fagy és az ólmos ég teszi, hogy egyre aluszékonyabb vagyok: Étvágyam semmi. Indulunk Van Helsinggel a váradhoz. Már otthon vagy? A professzor mindenféle vegyszert vásárolt össze, és egész éjszaka bombákat gyártott. Nehéz a szívem. Hajnalban Van Helsing hipnotizált. Tényleg semmi mást nem látok belőled, mint sötét örvénylést, és hallom cigányaid káromkodásait.

DRACULA *Ölj! Öld meg Helsinget! Nélküled...*

Szélvihar, lovak horkantásai.

Mina kissé csalódott hangon.

MINA Akkor nem vagy még otthon. Délre felkaptattunk a hágón, a professzor nekieresztette a lovakat. Megpróbáltam figyelni az utat, de elbóbiskolok. Mire ébredek, már hanyatlóban a Nap. A lovak kocognak a sűrű havazásban. Van

Helsing szól hozzám, úgy érzi, talán körbe járunk. Nem árulom el neki, addig úgy se találjuk meg a várad, amíg le nem megy a nap. Van Helsing megunja. Kifogja a lovakat. Fát hord össze, tüzet gyújt, étellel kínál. Undorító minden falat.

A tűz csalta ide a farkasaidat? A váradat
örzik? Húzódnak mind közelebb. A lovak rúgnak,
kapálnak, nyihognak, a professzor nem győzi csitítani őket. Tehát mégis itthon
vagy már?

A szélvihar őrjöngéssé fokozódik, aztán csendesül.

MINA A hópelyhek kavargásában mintha táncoló rend támadna. Bízom benne, te lépsz belőle elő. Van Helsing szoros kört hint a szentelt ostyából. Fáj nekem ez, de mit tehetek? A hópelyhek kavargásából az a három néember bontakozik ki, akiről Lucy álmodott, és akiktől Jonathant megóvtad. Hívnek engem. Ők is a "húgaim"? Van Helsing kökényből mókolt kereszttel riogatja őket, amire csak vihognak. A lovaink csánkjuk közé fektetett orral feküsznek, és már csak nyögnek, akár a nagybetegek.

A három vámpírnő gúnyosan vihog, a hangjuk távolodik.

MINA Miért nem szólsz hozzám?! Felkelt a telihold.

Csend. Hóvihar.

ÖREGASSZONY *Lepke szárnyán bársony
Rebben fáradt álmom...*

MINA Lovaink megfagytak. Ott tornyosul előttünk a várad. Van Helsing magához veszi a bombáit. Nekem a lelkemre köti, ki ne lépjek az ostya-körből. Mért tenném, ha nem jössz értem? Nem is lennék rá képes nélküled.

Óra múltán egy, aztán rá tíz percre két hatalmas robbanás.

Nemsokára megjelenik a professzor. Az idő fájdalmas lüktetése életre zsibbaszt. Délelőtt lett. Kikerüljük a ló dögöket, és összeszedjük, amit gyalogszerrel levinni lehetséges.

Két ember léptei a friss, ropogós havon.

A hóvihar nem érte már el a keleti hegylábakat? Vagy a tűző reggeli nap olvasztotta el a torlaszokat? Mintha sűrű angol perjén ereszkednénk a völgybe, napfényben csillámló ködfelhők között. Egyre lejjebb jutunk, löszhátakra. Először azt hiszem, sziklák között járunk megint. Aztán látom, hogy ami a szememben sziklaszál volt, az csak egy óriási földgyerek, akibe görcsös szőlőtövek kapaszkodnak.

Most jössz felém? Most? Elkéstél, drágám.

Szekér nyikorgása, harsány káromkodás. Ostorcsattogás.

MINA Hoznak a cigányaid? Elkéstél, szívem! Van Helsing elhelyezi az utolsó bombáját. Engem megint az ostoba ostyái körébe von. A cigányok lassabbak a kaptatón. Mögöttük, nem veszik észre, a lord és a férjem. Oldalukba pedig a texasi és a dilidoktor kapnak.

Hatalmas robbanás.

Csend.

MINA Vége. Szerencsémre simultam gyermek-bálványom tövéhez. A robbanás a kocsit, a két igáslovat, meg a hajtót levetette az útról. A láda. A ládád? Benne te? A cigányok sápítoznak. A láda fedele félre. Ott fekszel hazád földjén. Szólj hozzám!

DRACULA *Áruló némbor, legyél te is átkozott!*

MINA Ó. Jonathan emeli meg a fejedet a hajadnál fogva.
Mr. Morris vadászskése a nyakadon.

Goldaming lord vet néhány fontot az összetört szekérért, és az igáslovaként. A cigányaid máris az ő szolgái. Néztelek. Elporladtál, drágám.

Kívül állok az ostya körén? Ámultan veszem észre.

Csak téged szerettelek igazán, valaha, Lucy.

Most haza akarok jutni.

Leülni a partra.

Oda, ahová a temető sírkövei egyre a fövényre hullanak.

És hallgatni a tengert. Mint morajlik.

*A tenger morajlása lassan csendbe úszik,
közben a részeg kintorna dala egyre erősödik.*